Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Lykkebarnet.

Operette i 3 Akter,

frit efter Duru og Chivot ved Peter Sørensen.

V. Faber og
Carl Møller

Musiken af Edmond Audran.

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

Græbes Bogtrykkeri.

1882.

Personerne.

Auran XXVII, Fyrste af Piombino.
Fiametta, hans Datter.
Prins Fritellini.
Rocco, Forpagter.
Pippo, Faarehyrde.
Bettina, Hønsepige.
Matheo, Gjæstgiver.
Parafante, Sergent.
Angelo, Luidgi, Carlo, Marco, Beppo, } Pager.
Antonia, Francesca, Paola, } Bønderpiger.
En Bonde.
1ste Soldat.
2den Soldat.

Hofdamer og Hofkavallerer, Pager, Jægere, italienske Maskefigurer, Soldater og Bønder.

(Handlingen foregaar i det 17de Aarhundrede i Fyrstendømmet Piombino.)

Første Akt.

(En Forpagtergaard. Tilhøire Huset; tilvenstre et stort Vognskur. Over Baggrunden aabent Gitter med Indkjørselsport paa Midten; Landskab med Bjerge. Borde og Træstole.)

Første Scene.

(Vinhøstfesten feires, Karle og Piger fylde Kanderne af et stort Kar, som staar under Skuret tilvenstre og skjænke rød Vin af Foglietter i Glas.)

Sang Nr. 1.

Kor.

:,: Nu vor Vinhøst er tilende,
Hver har fuldt i Kjæld'ren sin.
Lad os lære nu at kjende
Aarets friske, unge Vin! :,:

Antonia.

Først maa I beundre Farven,
Hvor den blusser purpurrød;
Voxet op i Solens Glød
Har den derfra hentet Arven.
Og hør nu en Lyd, hvor smuk:
(skjænker)
Kluk, kluk, kluk!
Ja hvor dog den Lyd er smuk:
Kluk, kluk, kluk!

Kor.

:,: Ja hvor dog den Lyd er smuk:
Kluk, kluk, kluk! :,:

Francesca.

Men hvad siger I om Duften?
Det er Roser og Jasmin!
Man kan mærke, at vor Vin
Modnet er i Sommerluften.
Og hør saa en Lyd, hvor smuk:
(skjænker)
Kluk, kluk, kluk!
Ja hvor dog den Lyd er smuk:
Kluk, kluk, kluk!

Kor.

:,: Ja hvor dog den Lyd er smuk:
Kluk, kluk, kluk! :,:

Paola.

Nei, jeg holder mig til Smagen,
Derpaa mest det kommer an;
Men før den bedømmes kan,
Maa vi drikke hele Dagen.
Hør dog, hvor den Lyd er smuk:
(skjænker)
Kluk, kluk, kluk!
Ja hvor dog den Lyd er smuk:
Kluk, kluk, kluk!

Kor.

:,: Ja hvor dog den Lyd er smuk:
Kluk, kluk, kluk! :,:

Kom hid med Vin!
Og saa vi Sorgen
Vil gjemme til imorgen.

:,: Nu vor Vinhøst er tilende,
Hver har fuldt i Kjæld'ren sin.
Lad os lære nu at kjende
Aarets friske, unge Vin! :,:

En Bonde. Ja, det er en prægtig Vin, der er Kraft i den! Man bliver i godt Humør af at drikke den.

Antonia (peger paa Rocco, som sidder tilhøire med Hovedet i sine Hænder.) Det lader ikke til, at den har den Virkning paa Fa'er Rocco... Se blot, hvor bedrøvet han sidder der.

Paola. Ja, han har ikke lukket Munden op i den sidste Timestid.

Francesca. Gud ved, hvad der kan være i Veien? Skal vi ikke spørge ham ad? (hen til Rocco.) Hør, Fa'er Rocco...

Rocco (løfter Hovedet.) Hvad er der?

Francesca. Vil I ikke tage Del i Festen og drikke med os Andre?

Rocco. Nei!

Paola. Er der Noget, I er bedrøvet over?

Rocco. Ja!

Antonia. Betro Jer til os! Hvad er det, der volder Jer Sorg?

Rocco. Det er det fordømte Troldpak!

Alle. Troldpak? (nærme sig.)

Rocco (reiser sig.) Ja .. Den onde Bjergaand forhexer Altig for mig ... Alt, hvad jeg tager fat paa, gaar galt for mig ... Aldrig har jeg Andet end Sorger og Ulykker! Ifjor brændte min nye Lade for mig ... saa fik mine Faar Skab og døde som Fluer for mig ... saa skaffede han mig en Proces paa Halsen om Markskjellet heromme bagved ... Hver Dag har nye Plager og nye Ulykker. Iforgaars, da jeg var i Byen, nægtede Skrædderen mig at overlade mig en Frakke, fordi jeg ikke strax kunde betale den, og nu imorges har den bedste af Køerne iaget Reisaus og er ingen Steder at finde.

En Bonde. Stakkels Fa'er Rocco!

Paola. Ja, I er haardt prøvet!

Francesca. I maa finde Jer deri med Taalmodighed!

Rocco. Finde mig deri, ja, I snakker! Hvorfor skal jeg finde mig deri, naar jeg ser, hvordan det gaar min Broder Antonio ovre paa den anden Side af Floden? Han har Held med sig i Alt, hvad han tager sig for, han er født under en lykkelig Stjerne. Hans Kreaturer trives, hans Marker staar bedre end alle Andres, hans Vinbjerge giver større Høst ... Lykke og Rigdom strømmer ind til ham allevegnefra ... Han kan sagtens være glad og fornøiet.

Antonia. Men kan han da ikke hjælpe Jer? Henvend Jer engang til ham ...

Rocco. Engang? Jeg har henvendt mig hundrede Gange til ham. Men hvergang jeg beder ham om Hjælp, sender han mig bare en lille Kurv med Levemaade og et stort Brev med Talemaader.

Paola. Sikken en Gniepind!

Antonia. Hvor kan han være saa haardhjertet?

Rocco. Jeg har endnu imorges sendt Pippo derover med et Brev, som man skulde tro maatte røre en Sten ... men jeg er vis paa, at han kun som sædvanlig sender mig ...

En Bonde. Der kommer Pippo!

Francesca. Nu skal vi høre, hvad han bringer for Godt!

Anden Scene.

De Samme. Pippo (fra Baggrunden).

Rocco (hurtigt op mod Pippo.) Naa, traf Du saa Antonio?

Pippo. Jo — i bedste Velgaaende!

Rocco. Naturligvis!

Pippo. Munter og glad som altid ...

Rocco. Javel ... og saa gav Du ham mit Brev?

Pippo. Javel ... og saa gav jeg ham Jeres Brev!

Rocco. Naa, og hvad saa?

Pippo Saa brækkede han det og læste det ...

Rocco. Ja, det kan jeg nok tænke ... men sagde han ikke Noget?

Pippo. Jo! han sagde: (efterlignende Antonio.) Stakkels Broder!

Rocco. Var det det Hele?

Pippo. Næ, der kommer Mere! (efterlignende Antonio.) Stakkels Broder! Dennegang skal han ikke forgjæves have henvendt sig til mig ...

Alle. Ah!

Pippo. Jeg vil give ham det Bedste, jeg eier og har ... det er en kongelig Gave ... Hils og sig, at jeg vil sende Bettina over til ham.

Alle. Bettina?

Rocco. Hvem er det? ... Bettina! Hvad er det for En?

Pippo. Kjende I ikke Bettina? Hende med de deilige røde Kinder og de deilige hvide Arme ... Aa, hun er saa smuk, saa smuk! Hun er Hønsepige derovre ..,

Rocco. Hønsepige? Og hende prakker han mig paa og siger, det er en kongelig Gave ... han maa være bleven gal! ... Han ved, jeg har Ondt ved at skaffe Brødet til mig og Mine, og saa sender han mig saadan en Tiggertøs paa Halsen! ... Det er naturligvis Bjergaanden, der har sat det i ham. Aa, de Troldfolk ruinerer mig!

Pippo. Ja, de ruinerer os; men ved I ogsaa, hvad I skulde gjøre? I skulde se at faa Fingre i et Lykkebarn ...

Alle. Et Lykkebarn?

Rocco. Hvad er det for en Tingest?

Pippo. Tingest? Det er rigtignok ingen Tingest! Ved I virkelig ikke, hvad et Lykkebarn er for Noget?

Alle. Nei! Nei!

Pippo. Gudbevares, hvor I er langt tilbage! Ser I, et Lykkebarn det er ... ja, det er ikke saa let saadan at sige, hvad det er; men I ved jo nok, hvad det vil sige, at et Menneske har onde Øine og bringer Ulykke med sig, hvor han kommer hen?

Alle. Ja, det ved vi!

Pippo. Naa ja, et Lykkebarn er akkurat

det Samme, det vil sige naturligvis bare lige det Modsatte. Nu skal jeg fortælle Jer, hvordan det hænger sammen.

Sang Nr. 2.

1

En Dag saa var Fanden saa slemt paa Spil,
Saa Trolde og Djævle de skjælvede,
Og han sagde: „Reis I ad Jorden til,
Jeg vil ikke ha'e Jer i Helvede!"
Sankt Peder snart Planen dog saa,
Og for nu at bringe Ballance,
Saa sendte han os Engle smaa,
Forstaar I, til vor Assistance.
Og disse Smaa fra Paradis
Er Lykkebørn naturligvis.
:,: Hvem der har saadan En i Ryggen,
Ham hjælper Lykken :,:
Ja!

Kor.

Ja, disse Smaa fra Paradis
Er Lykkebørn naturligvis.
De gi'er Lykken! Ja!

2

Pippo.

Ja, naar saadan En i Din Magt Du har,
Saa gaar det for Dig og for Dine vel,
Og i Alt, som saa Du Dig foreta'er,
Dig følger et storartet Svineheld.
Gaar Du i Krig: ikke en Rift!
Nei, Kuglerne kan Dig ei ramme.
Hvis med en Djævel Du er gift,
Ja saa ta'er Fanden ved Din Madamme.
Og disse Smaa fra Paradis
Er Lykkebørn naturligvis.
:,: Hvem der har saadan En i Ryggen,
Ham hjælper Lykken. :,:
Ja!

Kor.

Ja disse Smaa fra Paradis o. s. v.

Rocco. Aa, Visvas!

Pippo. Næ, slet ikke Visvas! Jeg har hørt mange Historier om saadanne Lykkebørn. de findes rundtom i hele Verden...

Rocco. Aa, lad mig være fri for den Passiar! Det er bare Noget, de har faaet Dig til at løbe med...

Paola (ser ud af Baggrunden). Se der, der kommer Spillemanden...

Francesca. Saa afsted til Dansepladsen!

Kor. Til Dans! Til Dans! (ud under Afsyngelsen af det første Kor).

Tredie Scene

Rocco. Pippo.

Rocco. Ja, de kan sagtens være lystige og le og synge...men jeg Stakkel...

Pippo. I tager Jer ogsaa Verden for nær, Fa'er Rocco...

Rocco. Finder Du? Næ, jeg har netop Grund til at være bedrøvet, mit sidste Haab er bristet... Jeg stolede saa vist paa Hjælp fra Antonio ... Jo Tak! En Hønsepige! Hun skal nok hjælpe!

Pippo. Aa, I skal slet ikke have saa ringe Tanker om Bettina.

Rocco. Hvorfor det? Hvad er der ved hende?

Pippo. Hvad der er ved hende? For det Første saa er der det, at jeg elsker hende...

Rocco. Du?

Pippo. Ja jeg! Jeg har truffet hende, hvergang jeg var i Ærinde for Jer ovre hos Jeres Broder...I Begyndelsen lo hun bare af mig og sagde, jeg var en rigtig Dumrian, — men det er nu gode Tegn, naar et Fruentimmer siger det — men saa engang kom jeg bag paa hende og vilde stjæle et Kys fra hende...

Rocco. Ja, det er den gamle Historie, naar I unge Karle bare faar et Kys, saa er I væk.

Pippo. Ja, det kan nok være, at jeg kom væk, og det i en Fart, for saadan En paa Øret har jeg aldrig faaet i mine Dage...

Rocco. Naa, hun hører maaske til de Knibske!

Pippo. Gudbevares, hvor hun var vred! Og saa sagde hun, at hvis jeg nogensinde oftere vrøvlede paa det, saa var Alt ude mellem os; hun havde aldrig og vilde aldrig kysse noget Mandfolk, det var en stor Synd ...en stor Synd...Haha! Det var Noget, som Jeres Broder havde bildt hende ind.

Rocco. Saa? Hvorfor tror Du det?

Pippo. Ja, det ved jed ikke, men det er næsten, ligesom han var jaloux paa hende. Han kan ikke taale, at man taler med hende ...strax kommer han og jager En væk... og saasnart han ser, hun er sammen med en af de unge Karle, saa kommer han farende ud som rasende og faar dem fra hinanden. Engang vilde jeg have Bettina med til Dansen...

Rocco. Ja, det er jo din Lyst!

Pippo. Det morer mig nu, for der er ingen af de Andre, som kan hamle op med mig. Naar jeg først begynder paa dette Tralala! (synger og danser.) saa bliver der Plads paa Gulvet, kan I tro.

Rocco. Ja, Du sparker vel saadan om Dig...

Pippo. Næ, det er slet ikke derfor, I skulde ikke gjøre Nar...Kan I ikke huske

sidste Gang, at her var en omreisende Troup her i Byen, da vilde de absolut have, at jeg skulde reise med dem?

Rocco. Gud give, Du havde gjort det, saa havde jeg da været fri for Dig.

Pippo. Tror I maaske, det var for Jeres Skyld, jeg blev? Næ pyt! Men saa havde jeg aldrig mere faaet Bettina at se. Ao, jeg er saa glad over, at hun kommer herover og skal bo hos os.

Rocco. Det er mere, end jeg er!.... Det er bare en Mund til at føde...

Pippo. Javel ... men sikken en Mund, hun har! Rund og rød og sund og sød ..

Rocco. Han er helt fra Koncepterne! Det er nok bedst, jeg giver Dig noget Andet at tænke paa. Du kan gaa ind i Storstuen og tage Speilet, Du ved med den forgyldte Ramme, og saa kan Du gaa ind til Byen og se at faa det solgt. Jeg er nødt til at gjøre Alt, hvad jeg paa nogen Maade kan undvære, i Penge.

Pippo. Javel, Fa'er Rocco! Jeg løber, for jeg tørster efter at gjense Bettina (ind i Huset tilhøire.)

Rocco. Og jeg vil gaa ud og vande Væsterne, for de tørster vist ogsaa (ud under Skuret tilvenstre.)

Fjerde Scene.

Bettina, Kor af unge Karle, siden **Rocco**.

(Saasnart Scenen er tom, kommer Bettina løbende fra Baggrunden, forfulgt af unge Bønderkarle, som ville kjæse med hende.)

Bettina (i Baggrunden.) Vil I se, I kan lade mig være i Fred! Hvad skal det dog betyde? (hun støder dem tilbage og gaar frem paa Scenen, omringet af Karlene.)

Sang Nr. 3.

Bønderkarlene.

:,: Kom her, Du Lille, kys mig nu engang! :,:
Og vær blot stille, gjør ikke Striden lang!
:,: Kom, kys mig nu! :,: Kom, kys mig nu engang!

Bettina.

Nei, I kan rigtignok tro Nei;
Vil I gaa Jer Vei.
Ei faar I Kys hos mig!
Nei, nei, nei, nei!

1

Her I til Nar blot bliver,
Det jeg spaa Jer kan;
Ingen et Kys jeg giver
Før min Ægtemand.
En Ting jeg huske rigtig
Kan fra Skolen kun:
Være man skal forsigtig,
Vogte vel sin Mund.
Saa I vil mig omringe
Og I vil mig tvinge?
Haardt imod Haardt!
Nei, det gaar ingenlunde,
Og med tørre Munde
Maa I gaa bort.

2

Hvis I ei strax paa Stunden
Ordenligt Jer teer,
Saa skal jeg bruge Munden,
Men paa min Maneer.
Meningen er, forstaar I,
At af denne Mund
Der, mine Venner, faar I
Haan og Skjældsord kun.
Saa I vil mig omringe
Og I vil mig tvinge?
Haardt imod Haardt!
Nei, det gaar ingenlunde,
Og med tørre Munde
Maa I gaa bort.

Bønderkarlene.

Min pæne Pige
Du kan sige
Nu hvad Du vil —
Lav Munden til!
:,: Kom her, Du Lille, kys mig nu engang! :,:
Og vær blot stille, gjør ikke Striden lang!
:,: Kom, kys mig nu! :,: Kom, kys mig nu engang!

Kys mig engang!

(Bønderkarlene omringe hende paany; i det Samme kommer Rocco ud fra Skuret med en Spand Vand i Haanden, Bettina snapper den fra ham og kaster Indholdet i Hovedet paa Karlene; disse løbe vaade og rystende sig ud af Baggrunden.)

Bettina. Tre Skridt fra Livet, Godtfolk!

Rocco (forbauset). Hun er ikke forknyt af sig!

Bettina (leende). Sikke nogle Harer, strax løber de!

Rocco (glad). Gud ved, hvad det er for en lille Grinebider?

Bettina. Jeg har aldrig kjendt Mage til Klodrianer ... saadan uden videre at overfalde En, naar man kommer gaaende ganske rolig, det er dog for galt ... og saa vilde de kysse mig — mig, som endnu aldrig har kysset noget Mandfolk og nok skal vogte mig for at gjøre det for det Første ... Men det skal jeg nok vænne dem af med! (op i Baggrunden.) Ja, kom I bare, om I tør! (truer ud.)

Rocco. Aldrig kysset et Mandfolk? Det kan ikke være Nogen her fra Egnen! Hvem kan det dog ... Aah! (høit.) Med Forlov, det skulde da vel ikke være Bettina ovre fra Antonio?

Bettina. Jo akkurat! Jeg er paa Veien til Fa'er Roccos Gaard.

Rocco. Saa behøver I ikke at gaa langt, for det er her ... Jeg er Rocco!

Bettina. Naa det var da rart! Og jeg er Bettina, saa kjender I mig jo nok, jeg har været Hønsepige hos Jeres Broder, og jeg tror nok, han vil give mig et godt Skudsmaal ... Naa, saa I er altsaa min nye Herre?

Rocco. Desværre ja!

Bettina. I lader ikke til at være meget glad over min Ankomst?

Rocco. Næ, ikke i nogen generende Grad ... men da min Broder nu engang har faaet den Ide, saa ... Har han ikke givet Dig Noget med til mig?

Bettina. Jo, det er sandt!

Rocco. Naa Gudskelov, hvor er det?

Bettina. Jeg har det her i Posen (undersøger Posen.) ... det er kommet helt ned paa Bunden.

Rocco (afsides.) Det er den kongelige Gave, nu skal vi se!

Bettina (tager en Kurv og et Brev op af Sækken.) Her er det! Værs'god, en Kurv og et Brev! (giver ham dem.)

Rocco (nedslaaet.) Var det ikke det, jeg sagde? En lille Kurv og et stort Brev ... (putter Brevet i Lommen og sætter Kurven paa Bordet.) Gid Pokker havde Antonio med samt hans Leve- og Talemaader.

Bettina (forbauset.) Men hvad er det .. I bliver ikke glad overrasket?

Rocco (arrig.) Næ, gu' om jeg gjør, det er nu det 47de Brev og den 47de Kurv, han sender mig ... jeg kunde godt aabne en lille Handel med Papirkurve — Papir og Kurve, mener jeg. Det er en deilig Broder, jeg har!

Bettina. Jeg kan ikke forstaa, hvordan det hænger sammen ... Fa'er Antonio sagde, at I vilde tage imod mig med aabne Arme, og at I vilde være ligesaa god og kjærlig imod mig, som han altid har været ... og istedetfor saa bliver jeg behandlet som en Hund i et Spil Kegler ... Jeg ved ikke, hvad Galt jeg har gjort ...

Rocco. Det er jo ikke Dig, jeg taler om, Du ser ud til at være en meget rar Pige ...

Bettina. Ja, det er jeg ... det siger de da ... og saa er jeg altid glad og fornøiet ...

Rocco. Naa, det er jo rart for Dig!

Bettina. Og flink til mit Arbeide er jeg ogsaa ... jeg kan malke og kjerne og vaske og passe Hønsegaarden ... Aa, I skal se, I bliver nok fornøiet med mig! Jeres Broder sagde altid om mig, at jeg var en sand Guldgrube.

Rocco. Ja, min Broder har nogle løierlige Ideer! ... Naa ja ja, da det nu engang ikke kan være anderledes ... saa ... Velkommen til Gaarde!

Bettina. Tak, Fa'er Rocco! (Jagtfanfarer udenfor.) Hvad er det?

Rocco (op i Baggrunden). Jagtmusik ... hvor kommer den fra?

Bettina (ligesaa). Aa nei, se dog! ... Sikken en Mængde fine Herrer ...

Rocco. Og en Masse smukke Damer...

Bettina. De kommer herop mod Gaarden, vil I bare se!

(De to Pager, Angelo og Luidgi, komme fra Baggrunden; de ere iforte pragtfulde Jagtdragter.)

Angelo. Ah, der staar jo en Mand...

Rocco. Til Tjeneste!

Angelo. Der vil overgaa Jer en stor Ære, min gode Mand. Jeg har det ærefulde Hverv at melde Jer hans kongelige Høihed, Fyrst Aurans allerhøieste Ankomst.

Rocco (tager ærbødigt Huen af). Fyrst Auran?

Bettina. Landets Fyrste!

Angelo. Hans kongelige Høihed vil strax behage at indfinde sig, ledsaget af hendes kongelige Høihed, Prinsesse Fiametta, og hans tilkommende Svigersøn, ligeledes kongelig Høihed, Prins Fritellini, samt Hoffets høie Damer og Herrer og øvrige Suite.

Luidgi. De allerhøieste og høie Herskaber have behaget at blive trætte paa Jagten og ville derfor have den Naade at udhvile sig et Øieblik her paa Gaarden ... Behag at træffe de i saa Henseende fornødne Foranstaltninger! (De to Pager gaa.)

Rocco (sætter Huen paa). Hvilken stor og uventet Ære! ... Fyrst Auran ... (tager Huen af) i min ringe Bolig!

Bettina. Og alle de fine Damer og Herrer!

Rocco. Og jeg ser ud som et Svin ...

Bettina. Og jeg som en Gris! Sikken mit Skjørt ser ud, krøllet og støvet (børster paa det), og mit Haar er faldet ned (retter paa det), og mine Strømper ... Gud, jeg tror, der er Hul paa dem.

Rocco. Tys, der er de!

Femte Scene.

Rocco, Bettina, Auran, Fiametta, Fritellini med Damer og Herrer i Jagtdragter, Pager, Jægere, Hornblæsere, Tjenere, o. s. v.

Sang Nr. 4.

Kor.

:,: Dagen er hed og Jagten matter,
Jagthornet nu kalder os hjem;
Plads for vor Fyrste og hans Datter,
Alle maa bøie sig for dem. :,:

(Auran kommer fra Baggrunden med Fiametta og Fritellini.)

Rocco (bukker dybt for Auran).
Hr. Fyrste, over os befal!

Bettina (neier dybt for Auran).
Aa jeg føler mig saa høilig æret,
Saa at jeg knap kan trække Været.

Auran.
Pigen er overmaade, overmaade loyal.

Fritellini.
O, Fiametta, Ædelbaarne!
Du er min rene Sjæls Udkaarne ...

Fiametta.
Stans, o stans dog! Jeg be'er Dem, ti!
De jo ved, jeg hader Smigreri.

Auran.
Vor Jagt er endt foruden en Skandale.
Hvilket Held, for imorges paa Vei'n
Mødte jeg en Ko foruden Hale,
Og det er daarlige Tegn.

Fiametta.
Hvis det Dig ei vilde krænke,
Tror jeg, af Latter jeg sprak,
Hvor vil Du en Tanke skjænke
Til den Ammestuesnak?

Auran.
Jo rigtignok at mene
Jeg er saa fri,
At Alt sker alene
Ved lidt Trolleri.

1.

Auran. Jeg tror paa onde Aander.
Kor. Han tror paa Aander
Auran. Ja, de er sikkert til.
Kor. Er til
Auran. Og om vi end os vaander,
Kor. Om vi os vaander
Auran. Er de' dog svært paa Spil.
Kor. Paa Spil.
Auran. Tænk, hvor har tidt man funden
Kor. Tidt har man funden
Auran. En Pengematador
Kor. En Matador
Auran. Saadan med Et forsvunden.
Kor. Han er forsvunden
Auran. Af Penge ikke Spor!
Kor. Ei Spor!

Auran.
Det kan forvolde=volde=volde=volde mange Kvaler
Det Trolle=rolle=rolle=rolle=rolle=rolleri.
Jeg holde holde holde holde holde vil en Daler
Paa, at der gives Trol=rolle=rolle=rolle=rolleri!

Kor.
Det kan forvolde=volde= o. s. v.

2.

Auran. Jeg tror, at der er Hexe
Kor. Han tror paa Hexe
Auran. Rundtom i hvert et Land.
Kor. Hvert Land.
Auran. Mandfolk de svært korrexe.
Kor. Svært de korrexe.
Auran. Spørg blot hver Ægtemand!
Kor. Hver Mand.
Auran. Derfor naar mod sin Kone
Kor. Naar mod sin Kone
Auran. Strix man sig vise vil,
Kor. Vise sig vil
Auran. Si'er man i bister Tone:
Kor. I bister Tone
Auran. „Reis Du ad Bloksbjerg til!"
Kor. „Reis til ..."

Auran.
Det kan forvolde=volde=volde= o. s. v.

Kor.
Det kan forvolde=volde=volde- o. s. v.

Fiametta. Aa, hold dog op, kjære Papa, med de Ammestuehistorier! De passer ikke herude, hvor Alt er saa frisk og naturligt og rent ...

Auran. Frisk og naturligt — aa ja! men rent — næ, aa nei!

Fiametta. Da foretrækker jeg dog tusind Gange denne friske, styrkende Luft fremfor den kvalme, parfumerede Hofluft.

Fritellini. Mærkværdigt! Det er en høist original Smag, De har, Prinsesse!

Fiametta. Jeg talte ikke til Dem, Prins! (til Rocco) Har De noget Mælk, min gode Mand? Det kunde more mig at faa et Glas, der er saadan noget Landligt ved Mælk.

Rocco. Mælk? Det kunde aldrig træffe sig heldigere, Deres Høihed! Det laver vi Masser af, min Gaard er netop bekjendt for sin Overflod paa Vand ... Mælk, vilde jeg naturligvis sige.

Bettina. Nu skal jeg gaa ud og malke noget frisk til Deres Høihed. Jeg ved ikke ... det kunde maaske more Nogle af de Herrer og Damer at gaa med ud og se, hvordan det gaar til, for det har De vist aldrig set ved Hoffet, der holder de naturligvis ingen Kvæg. (ud, fulgt af Koret, som synger Slutningen af det sidste Kor.)

Sjette Scene.

Rocco, Auran, Fiametta, Fritellini. Siden Bettina. Tilsidst Pippo.

Auran. Den Maade, Du har modtaget os paa, min gode Forpagter, har min allerhøieste Tilfredshed. (strækker Haanden ud.) Værs'god! Du skal have Lov til at kysse mig paa Haanden.

Rocco (kysser ham paa Haanden). Hvilken Naade, Deres kongelige Høihed!

Auran (strækker den anden Haand ud). Værs'god, der er den anden med! De er ganske til Tjeneste, saa tidt Du ønsker.

Rocco. Det er altfor stor en Ære!

Auran. Tal ikke derom, trænger Du til en Haandsrækning, skal jeg altid være ved Haanden. Hahaha! Jeg skal sige Dig, jeg er ikke som andre Fyrster stolt og hovmodig, jeg er ligefrem og glad og gemytlig. (ler) Hahaha! (stanser pludselig) Eller rettere, jeg lader, som jeg er glad ... jeg skjuler mit fortvivlede, sønderrevne Indre under et muntert Ydre ... i mit Hjærte ser det sort ud, kulsort!

Rocco. Men hvad kan saaledes formørke min høie Herres Sind?

Auran. Det er det fordømte Troldpak.

Rocco. Bjergaanderne ... det er akkurat, som det gaar mig.

Auran. Det glæder mig at høre, at Du ogsaa bliver forfulgt af dette nedrige Toldvæsen ... Troldvæsen, mener jeg. Det er bestandig paa Nakken af mig, jeg kan intet foretage mig. Kjøber jeg ind af mine egne Statsobligationer, kan jeg være vis paa, selv om de iforveien staar nok saa lavt, at de falder ... kommer jeg i Krig med en af mine Naboer og jeg selv fører mine Soldater imod ham, saa falder de s'gu ogsaa ... gaar jeg paa Jagt, træffer jeg aldrig paa noget Dyr, og træffer jeg endelig paa et, saa træffer jeg det ikke. Det Eneste, jeg f. Ex. har skudt idag, det er to af mine egne Hunde og saa en af Jægerdrengene ... og det sidste var endda kun et Streifskud, saa det gjælder jo egenlig ikke. Jeg er en forfulgt Mand!

Rocco. Akkurat ligesom jeg!

Auran. Ja, jeg er en stakkels, ulykkelig Fyrste! Men Ingen aner det, Sligt maa man skjule for Folket. Derfor vil Du altid se mig med et Smil paa Læben, saadan som nu. Hahaha! Forstaar Du, altid fornøiet og munter og glad! (ler meget stærkt) Hahaha! Frygtelig overgiven! (med Gravrøst) Grusom fornøiet!

Fiametta. Du maa berolige Dig, Papa!

Auran. Du ønsker, jeg skal berolige mig ... Du ved, jeg opfylder ethvert af dine Ønsker: Nu er jeg igjen i godt Humeur!

Fiametta. Naa Gudskelov!

Auran. Men jeg er træt, meget træt ... hvis her var Noget at sidde paa, vilde jeg være saa nedladende ...

Rocco (griber hurtigt en Stol). Deres Høihed behøver blot at ønske ...

Auran. Tak! (sætter sig, Stolen gaar itu, saa han falder paa Jorden.)

Fiametta (løber hen til ham). Store Gud! ... Papa!

Rocco (ligesaa). Deres Høihed!

Fritellini (hjælper Auran op). Gud, stødte De Dem?

Auran (gnider sig bagpaa). Tror De maaske, det gjør godt at gaa saadan lige paa — Næsen?

Rocco. Tilgiv ... jeg kom til at tage den Stol, der var itu ...

Auran. Har Du mange af den Slags?

Rocco. Næ, kun denne ene.

Auran. Ja, naturligvis ... den var bestemt for mig ... aa, det Troldtøi!

Bettina (ind med en Bakke med tre Kopper). Vær saa artig! Her er deilig, nymalket Mælk.

Fiametta (tager en Kop og giver Auran). Der, Papa! Drik det, det vil Du have godt af.

Auran. Tak, mit Barn, maaske!

Fiametta (drikker). Den er ypperlig!

Fritellini (drikker). Charmant!

Auran (drikker, skriger op, spytter og kaster Koppen bort). Uh! Fy for den Lede!

Fiametta (hen til ham). Hvad er der, Papa?

Fritellini (ligesaa). Var der noget Galt ...

Auran (tager en Oldenborre ud af sin Mund). En Oldenborre ... der var en Oldenborre i Mælken.

Rocco. Det var dog mærkeligt ...

Bettina. Jeg har ikke set en eneste Oldenborre iaar.

Auran. Det er ogsaa høist sandsynligt, at der ikke existerer flere end denne ene i hele Landet, og saa dumper den naturligvis ned i min Kop ... Det er Altsammen Bjergaanden!

Pippo (hurtigt fra høire). Fa'er Rocco! Fa'er Rocco! Nu skal I bare høre ... (stanser) Næ, sikken en Mængde Mennesker!

Rocco (sagte). Det er Fyrsten og hans Datter.

Pippo. Næ da!

Fiametta (sagte, med et beundrende Blik paa Pippo). Hvor han er smuk!

Rocco (til Auran). Maaske deres kongelige Høihed vilde se Dem lidt om paa Gaarden, det kunde mulig adsprede Dem lidt.

Auran. Maaske ... Lad gaa! (snuser) Men der er en Ulykke i Luften! Jeg aner Bjergaanden! ... Kom, mit Barn! (ud til venstre, fulgt af Rocco.)

Fritellini (byder Fiametta Armen). Tillader De, min søde, elskede Brud ...

Fiametta. Tak, det kan være det Samme! (med Blikket paa Pippo.) Jeg har aldrig set saa smuk en Bondekarl, han er ligefrem deilig! (sukker og gaar hurtigt ud tilvenstre.)

Bettina (som har iagttaget Fiametta). Hvad skulde det betyde, saadan som hun saa paa ham?

Fritellini. Hvor blev min kjæreste Kjæreste af? (ser ud tilvenstre.) Naa, der gik hun ud ... Vent dog lidt og tag mig med, min søde, elskede ... (ud tilvenstre.)

(Pippo gaar ud af første Koulisse tilvenstre.)

Syvende Scene.

Bettina, lidt efter Fiametta.

Bettina. Hvad skulde det dog betyde? ... Hun blev jo ved at stirre paa ham, som jeg ved ikke hvad ... Hun skulde da ikke være bleven forelsket i Pippo? ... Aa, det er jo umuligt! En Prinsesse forelsket i en Faarehyrde! ... Men vist er det, havde det været en Bondepige, der havde set saadan paa ham, hun skulde faa med mig at bestille!

Fiametta (kommer hurtigt tilbage). Papa var saa uheldig at løbe Panden mod et Træ henne ved Andedammen, saa han fik en stor Bule; jeg benyttede mig af Leiligheden til at liste mig her tilbage.

Bettina (opdager Fiametta, afsides). Der er hun igjen!

Fiametta (gaar om og søger). Hvor kan han være gaaet hen? Jeg kan ikke faa Øie paa ham nogen Steder.

Bettina (forbittret). Det er ham, hun søger efter ... (gaar truende mod hende.) Næ stop, min Gode, her vil jeg nok være lidt med ... (standser.) Næ, det kan dog ikke gaa an at vaske en Prinsesse.

Fiametta (opdager Bettina). Aa, der staar jo en af Pigerne, hun kan maaske sige mig Besked! (til Bettina.) Aa, hør lidt, Du der!

Bettina (hen til Fiametta). Hvad befaler Deres Høihed?

Fiametta (i en ligegyldig Tone). Hør, Du kunde ikke sige mig ... jeg synes, der for et Øieblik siden var en ung Knøs her ... jeg antager, det var en Søn af Forpagteren ...

Bettina. Næ undskyld, det var kun Faarehyrden her paa Gaarden.

Fiametta. En Hyrde!

Bettina (afsides). Jeg synes, hun smager paa det.

Fiametta (afsides). En Hyrde! ... Hvor det er landligt! Det har altid været mit Sværmeri. Hvor ofte har jeg ikke drømt, at jeg selv var Hyrdinde og hvilede ved Kildens Bred, omgiven af mine smaa Bælam, medens min tro Hyrde sad ved min Side og fløitede for mig.

Bettina (afsides). Gud ved, hvad det er, hun staar og snakker med sig selv om?

Fiametta. Uh, hvor jeg hader dette Hofliv med al dets Løgn og falske Glimmer ... Hvad vilde jeg ikke give til, at jeg istedelfor at være født i et Palads var kommen til Verden i den simpleste Bondehytte ... Jeg vilde tusind Gange hellere gaa klædt i Hvergarn end i Silke og Fløiel, gid jeg havde lært at spinde Uld og Hør istedetfor Kabaler og Intriger ... jeg er skabt til at gaa i Marken og ikke til at kjøre med Fire ... Jeg elsker Landet, der er Saft og Kraft ... Se blot paa Karlene her med deres brede Skuldre og stærke Arme, og se saa paa Hofkavalererne med deres indfaldne Kinder og Pibestilke til Arme og Ben, — maa jeg bede om de Første! ... Og især disse Hyrder, de er mit Sværmeri!

Sang Nr. 5.

1.

O, hvor en Hyrde dog er smuk,
Altid han blæser paa Skalmeie,
Silkebaand fra hans Straahat veie,
Bagved ham staar en Gedebuk.
Solen, der brunet har hans Hænder,
Giver sin Kind han frit i Vold,
Ei han til Glacéhansker kjender,
Ligesaalidt som til Parasol.
Ja, gik det an,
Jeg da paastand
En Hyrde valgte mig til Mand.
O, tænk hor herligt
At leve kjærligt
Af Kildevand.

2.

Mangen en Prins til mig gjør Kur,
Men de mit Hjerte ikke rørte;
For naar de Mandfolk de er snørte,
Gjør de en ynkelig Figur.
Hvis en Hyrdinde vilde bytte,
Gjerne jeg gik i hendes Sted.
Jeg mit Slot gav glad for en Hytte,
Hjertet jeg saa jo selv bragte med.
Ja gik det an,
o. s. v.

Bettina (afsides). Ja, jeg skal nok kurere Dig for den Passion! (høit.) Deres Høihed ved nok, at man ikke skal dømme efter det Ydre.

Fiametta. Hvad mener Du?

Bettina. Han er slet ikke saa godmodig, som han ser ud til. Det er tvertimod en af de værste Slagsbrødre, vi har her paa Egnen.

Fiametta. Er det muligt!

Bettina. Ja, det er saamænd ikke længere siden end iforgaars, at han yppede Klammeri med tre andre Karle, og det kan nok være, han børstede Støvet af dem ...

Fiametta. Børstede Støvet af dem?

Bettina. Ja, jeg mener saadan — tju, tju!

Fiametta. Han pryglede dem alle Tre? Et helt Triumvirat! (afsides, med Beundring.) Hvilken landlig Kraft!

Bettina. Og saa er han ogsaa en ren Slughals ... han bestiller ikke Andet end æde og drikke ... sex store Tallerkener Grød, det er Smaating for ham.

Fiametta. Sex Tallerkener Grød! (afsides, med Beundring.) Hvilken landlig Konstitution!

Bettina (afsides). Nu tror jeg nok, hun siger Tak for Mad!

Fiametta. Ja, det er godt, Du Lille! Nu har jeg faaet at vide hvad jeg ønskede! (afsides.) Han svarer i Et og Alt til mit Ideal!

Bettina. Undskyld, Deres Høihed, jeg maa gaa ... (afsides.) Se saadan fik man hende kureret! (ud tilvenstre.)

Ottende Scene.

Fiametta, Fritellini.

Fritellini (hurtigt fra Baggrunden). Ah, her staar De, elskede Prinsesse? ... Jeg er ganske forpustet, saadan har jeg løbet om for at finde Dem ... Naar jeg ikke er i Deres Nærhed, aander jeg ikke.

Fiametta (ironisk). Ikke?

Fritellini. Nei! Naar jeg ikke skuer Deres Øines Sol, saa visner jeg hen som en knækket Lillie.

Fiametta (ser foragteligt paa ham). Ja, der skal vist ikke Meget til for at give Dem et Knæk! ... Kan De børste Støvet af tre Karle paa engang ...

Fritellini (forbauset). Hvad behager?

Fiametta. Eller kan De spise sex Tallerkener Grød til et Maaltid?

Fritellini. Vor Herre bevare mig, saa vilde jeg da krepere ...

Fiametta. Ja se, der har vi det ... Saadan er alle disse fyrstelige Herrer, ingen Saft og Kraft, ingen Konstitution ...

Fritellini. Konstitution? Næ, lad os blot være fri for det! ... Men vi Prinser har ogsaa vore Fortrin, og hvori bestaar de? Er det i legemlig Henseende? Nei! Eller i aandelig? Endnu mindre! Med eet Ord det er: Blodet!

Sang Nr. 6.

1.

Jeg er ei, hvad man kalder smuk,
Jeg er ei dannet, lærd og flittig,
Og jeg maa tilstaa med et Suk,
At jeg er ikke meget vittig.
Jeg for Talent er ganske bar
Og noget skrøbelig i Ho'edet,
Men dog en Egenskab jeg har
Ja dog en Egenskab jeg har:
:,: Jeg er Prinds af Blodet! :,:
Ja, jeg er en Prinds, Prinds af Blodet!

Fiametta.

:,: Han er Prinds af Blodet! :,:

Fritellini.

Jeg er Prinds af Blodet, Prinds af Blo-o-o-o-det!

2.

Ja Himlen vide skal, paa mig
Den ei med sine Gaver rutted,
Og jeg er født saa sent, jeg ei
Var med, dengang man opfandt Krudtet.
Hvis jeg er aandrig, hvilken Fryd,
Saa sker det ganske uformodet,
Og dog der er ved mig en Dyd,
Ja dog der er ved mig en Dyd:
Jeg er Prinds af Blodet! o. s. v.

Niende Scene.

De Samme, Pippo og Bettina.

Pippo (fra Baggrunden). Undskyld i al Ærbødighed, at jeg forstyrrer Dem, Frøken Prinsesse, men Deres Gamle vil tale med Dem ... Deres Fader, mener jeg, om Forladelse!

Fiametta (blidt). Papa ... jeg skal strax komme, min Ven!

Bettina (i Baggrunden. afsides). Ven!

Fritellini. Hendes Ven!

Fiametta (med et beundrende Blik paa Pippo). Er det virkelig sandt, at Du ikke er bange for at binde an med tre Mænd?

Pippo (leende). Ikke engang med tre Fruentimmer, om det skulde være.

Fiametta. Hvilket Mod! ... Det træffer man dog kun paa Landet ... (sukker.) Ah! ... (kort.) Kom med, Fritellini!

Fritellini (byder hende Armen). Tillader De, min søde, elskede Brud?

Fiametta (støder ham foran sig). Næ Tak, gaa bare foran! (med et Blik paa Pippo.) Han er ligefrem bedaarende, fortryllende ... (sukker.) Ah! (ud.)

Tiende Scene.

Bettina, Pippo.

Pippo (ser leende efter Fiametta). Det var da en grinagtig Prinsesse, hende ...

Bettina (ærgerlig). Saa? Finder Du? ... Du har da ikke isinde at gaa hen og forelske Dig i hende?

Pippo (leende). Jeg? Hvor falder Du paa det?

Bettina. Aa, tror Du maaske ikke, jeg saa, hvordan Du stod og slugte hende med Øinene?

Pippo. Jeg tror, Du vil! Jeg, en fattig Hyrde ... jeg maatte da være gaaet fra For-

standen, naar jeg et Dieblik kunde tænke paa Landets Prinsesse.

Bettina. Ja, i det Kapitel kan man aldrig stole paa Jer Mandfolk.

Pippo. Aa, Du er jaloux, min Putte ... er det det, der er iveien?

Bettina. Jaloux ... Haha! Gud ved, hvad det skulde være, jeg skulde være jaloux paa hos hende? Der var da ikke den mindste Stads ved den Frøken ...

Pippo (drillende). Naa, det vil jeg dog ikke sige ... hun havde kjønne Dine.

Bettina. Kjønne Dine ... Ha! Det var nogle rigtige Katteøine!

Pippo. Og en sød, lille Mund.

Bettina. En rigtig ækel, grim, stor Mund var det, og saa sad Næsen helt skjævt til den ene Side; men hun var jo godt klædt paa, den Pyntedukke, og det er det Eneste, I Mandfolk ser paa ... (halvgrædende.) En stakkels fattig Pige kan være ligesaa smuk og god, hun være vil, men det er der Ingen, der bryder sig om ...

Pippo. Jeg tror, Du er iſærd med at give Dig til at græde, din lille Tosse. Kunde Du da ikke mærke, jeg blot sagde saadan for at drille Dig?

Bettina. Er det sandt?

Pippo. Jeg vilde blot se, om Du endnu holdt rigtig meget af mig.

Bettina. Det er en Skam af Dig at have mig saadan til Bedste ... gjorde jeg Dig din Ret, saa vilde jeg aldrig tale mere til Dig ... men Du ved, jeg elsker Dig altfor høit, til at jeg kan blive vred paa Dig ...

Pippo. Lille Bettina! Ja, vi har elsket hinanden fra den allerførste Gang, vi saa hinanden.

Sang Nr. 7.

1.

Bettina.

Naar Du er borte, ingen Trøst
Jeg kjender, efter Dig jeg længes.

Pippo.

Og naar vi mødes, er mit Bryst
Af Glæde lige ved at sprænges.

Bettina.

Saasnart jeg Die paa Dig faar,
Mit Hjerte dobbelt hurtigt dikker.

Pippo.

Og mit, forsikkrer jeg, det slaar
Omkaps med et Par Trommestikker.

Bettina.

Høns jeg meget godt kan li'e ...

Pippo.

Faar har nok min Sympathi ...

Bettina.

Naar de si'er med Buk:
Duk Duk! Duk Duk! Duk Duk!

Pippo.

Naar de si'er, de Kræ:
Mæ!

Begge.

Mæ!

Bettina.

Du mig over Høns dog staar ...

Pippo.

Jeg Dig elsker mer' end Faar ...

Bettina.

Naar de si'er med Buk:
Duk Duk! Duk Duk! Duk Duk!

Pippo.

Naar de si'er, de Kræ:
Mæ!

2.

Bettina.

Jeg gaar omkring som en Besat,
Forhexet er jeg, det er Sagen.

Pippo.

Jeg ligger vaagen hver en Nat
Og gaar og drømmer hele Dagen.

Bettina.

Paa Et er jeg kun pønsende:
At faa i Tale Dig, Du Søde.

Pippo.

Og naar Du kalder Hønsene,
Saa er jeg nær ved at gi'e Møde.

Bettina.

Høns jeg meget godt kan li'e o. s. v.

(Ved Slutningen af Sangen staa de, omfavnende hinanden, Rocco viser sig i Baggrunden.)

Ellevte Scene.

De Samme, Rocco.

Rocco. Det var Ret! Gener Jer bare ikke!

Bettina (løber fra Pippo). Uh!

Pippo. Vi stod blot og ...

Rocco. Hold Mund, Din Drønnert! Tror Du, jeg giver Dig Løn og Kost, for at Du skal løbe her og gjøre Halløi? Aldrig er han, hvor han skal være, han har ikke Hovedet fuldt af Andet end Løier og Fjas ... Vil Du se, Du paa Dieblikket kommer ud til Faarene!

Pippo. Jamen jeg forsikkrer, vi stod blot og ...

Rocco. Afsted med sig, og det paa Minutten!

Pippo. Ja, ja! Ja, ja! Nu gaaer jeg ... (idet han løber op mod Baggrunden, kysser han paa Fingren ad Bettina.) Farvel, lille Sukkertop!

Rocco (løber efter ham). Ja, jeg skal give Dig Kanel! ... (Pippo undløber, Rocco frem, til Bettina.) Og hvad hende angaar, Mamsel, saa maa hun skamme sig! Fy for en Ulykke! Hun har ikke været her mere end en halv Timestid, og saa begynder hun strax at fjase

med Karlene ... Saadan Noget er vi ikke vant til her paa Gaarden ... Tag hun værs'god sin Pose med sig og gaa, hvorfra hun kom!

Bettina (bedrøvet). De jager mig bort?

Rocco. Ja lige paa Stedet ... Gaa hun bare hjem til min Broder igjen!

Bettina (græder). Uh, uh, uh! ... Hvor kan De være saa haard imod mig for saadan en Smule? Uh, uh, uh! ... Havde jeg vidst, det gik saa strengt til her, saa ... Uh, uh, uh!

Rocco. Javel Uh, uh, uh! Nu er det Tid at tude! Se blot, hun kommer afsted!

Bettina. Ja, ja ... naar det ikke kan være Andet ... Uh, uh, uh! ... Aa, jeg arme Menneske, sikken en U-U-Ulykke! ... Skal jeg ingen Svar have med tilbage paa Brevet?

Rocco. Naa ja, det er sandt ... Vent lidt, saa skal jeg se ad! (tager Brevet op, medens Bettina gaar hen tilvenstre og laver sin Pose istand. — Medens Orkestret spiller Sangen om Lykkebørnene, læser Rocco.) „Kjære Broder Rocco! Du ved, at jeg i Alt, hvad jeg har foretaget mig her i Livet, har havt et forbausende Held med mig, jeg har tjent Penge som Græs i min Stilling og Lykken har altid været mig gunstig; men Grunden til dette Held aner Du ligesaalidt som nogen Anden. Vid da, at det ene og alene kom af, at jeg havde et Lykkebarn i mit Hus! ..." — Se, se, kom det deraf! ... (læser videre.) „Jeg er nu rig og lykkelig og har Intet mere at ønske i denne Verden, og jeg tror ikke at kunne give Dig et bedre Bevis paa min Kjærlighed til Dig end ved at overlade Dig hende, som har bragt mig saa megen Lykke. Bettina er et Lykkebarn!" ... (ser paa Bettina.) Hun, er det muligt? .... (kredser rundt om hende og ser bevæget paa hende.) Hun — et Lykkebarn!

Bettina (er parat til at gaa, grædende). Ja, nu gaar jeg, nu er jeg færdig, nu skal jeg strax gaa!

Rocco (læser). „Og Du vil nok strax mærke, saasnart hun har betraadt din Bolig, at dine Uheld vil ophøre og Lykken atter blive Dig god!"

Pippo (kommer løbende med en Frakke paa Armen). Glædelige Nyheder, Husbond, glædelige Nyheder!

Rocco (gjemmer Brevet i Frakkelommen). Hvad er der?

Pippo. Koen, der var løben bort, er kommen tilbage.

Rocco. Er det sandt?

Pippo. Ja, og der er Mer' endnu! Her var Bud fra Fogden som skulde sige, at I havde vundet Jeres Proces.

Rocco. Er det muligt?

Pippo. Ja, og der er Mer' endnu! Denne Frakke er kommen fra Skrædderen, og det kunde godt vente med Betalin gen.

Rocco (ude af sig selv). Jeg er aldeles fortumlet! Jeg vinder min Proces...faar Frakken sendende fra Skrædderen... og min Ko kommer løbende tilbage! Altsammen paa engang! (ser paa Bettina.) Og hun har ikke været her mere end en halv Time!

Bettina (med sin Pose). Jeg skal hjem igjen, Pippo!...Fa'er Rocco vil ikke beholde mig hos sig...han har jaget mig paa Porten.

Pippo. Jaget Dig paa Porten?

Rocco (løber hen til Bettina). Næ, vist ikke nei...Hvad er det for Noget? ... (tager hendes Pose.) Kom bare med den!...Jeg — jage Dig bort fra mig? Aldrig — aldrig i Livet!

Bettina (glad). Hvordan? Jeg faar altsaa Lov at blive?

Rocco. Du skal altid blive hos mig ...Du skal faa det som Blommen i et Æg ...Du skal komme til at boe i Storstuen, jeg skal kjøbe nye, smukke Klæder til Dig ...Jeg holder allerede af Dig, som Du var mit eget Barn ... Kom til mit Bryst; lov mig, Du aldrig vil forlade mig!

Bettina. Ja gjerne! (afsides.) Gud ved, hvorfor han pludselig blev saa venskabelig?

Pippo (afsides.) Aa, han har altid været en gammel Veirhane.

Tolvte Scene.

De Samme, Fritellini.

Fritellini (kommer bestyrtet løbende). Du gode Gud!...Sikken en Ulykke! Sikken en Ulykke!

Rocco, Pippo og Bettina. Hvad er der? Hvad er der?

Fritellini. Aa, Du milde Himmel, Fyrst Auran...

De Andre. Fyrsten? Hvad han?

Fritellini. Han vilde kigge ned i et af de store Oxehoveder for at se, hvormeget den nye Vin fyldte, ... men saa lænede han sig forlangt ud over Randen, saa han gik lige paa Hovedet — ikke Oxehovedet, sit eget mener jeg — og saa Pladask...

De Andre. Store Gud!

Fritellini. Ja, jeg havde sagt til ham, at han kiggede for dybt i Vinen, til at han kunde holde Balancen, men han vilde jo ikke høre mig ... Til alt Held fik jeg fat i hans allerhøieste Hæle, saa han kun kom ned med Overkroppen; men hans Frakke er jo helt spoleret, I maa i en Fart skaffe en Frakke.

Pippo (tager den Frakke, han for kom med). Ja, her er netop en!

Rocco. Nei, holdt lidt ... Ikke den nye Frakke! Jeg tror s'gu, Du vil! Den sviner Hans Høihed jo strax til. Næ, han kan faa den gamle, jeg her har paa ..!

(trækker sin Frakke af og giver Fritellini den.) Værs'god! Den gjør det ikke saa nøie med.

Fritellini. Tak! . . . (til Pippo.) Kom med ud og giv en Haandsrækning! (ud med Pippo.)

Rocco. Saa tager jeg selv den anden her paa . . . (tager den nye Frakke paa.) Den sidder godt . . . (ser paa Bettina.) Og at tænke sig, at det er hende, jeg skylder Alt dette, (til Bettina.) O, Bettina, Du er en Skat!

Bettina (afsides.) Saa, nu begynder han igjen!

Rocco (urolig.) Men jeg synes, Du ser noget bleg ud . . . der er da ikke Noget iveien? Du er maaske sulten, hvad?

Bettina. Ja, jeg har ikke faaet Noget siden imorges, saa jeg kan ikke nægte, at . .

Rocco. Du maa aldrig blive sulten, lov mig det! . . . Gaa strax ud i Fadeburet; spis, drik og vær glad!

Bettina. Ja, Tak!

Rocco (om.) Og lov mig, at Du aldrig, aldrig vil forlade mig!

Bettina. Nei, det skal jeg ikke, det lover jeg! (afsides.) Gud ved, hvad der stikker ham? Han er ligesom han var helt forstyrret i Hovedet. (ud tilhøire.)

Trettende Scene.

Rocco (alene, gaar glad frem og tilbage.) Et Lykkebarn — Hurra! . . . Nu kan Bjergaanden pakke sammen og slaa sig ned i en anden Gaard . . . At faa en Hønsepige, som er et Lykkebarn, det kan man kalde et Svineheld! . . . Jeg bliver hovedrig, tjener Penge som Græs, jeg kjøber Gaarden . . . Pokker skulde være Forpagter, naar man har Raad til at være Selveier . . . Jeg har aldrig i mit Liv været saa glad . . . (Auran kommer fra Venstre, læsende i et Brev.) Jeg maa læse det velsignede Brev igjennem engang til . . . (søgende i sine Lommer.) Hvad? Hvad er det? Hvor Pokker er Brevet bleven af?

Fjortende Scene.

Rocco, Auran (i Roccos forrige Frakke).

Auran (frem og præsenterer Brevet.) Brevet . . . det er her!

Rocco (vender sig forbauset om.) Deres Høihed . . . men hvorledes er De kommen til det?

Auran. Det laa i en af Lommerne her i Frakken . . . jeg kom til at stikke Haanden derned — aldeles tilfældigt — og saa tog jeg det naturligvis op og læste det — aldeles tilfældigt . . . Naa, saa Du har altsaa et Lykkebarn her paa Gaarden, Gavstrik?

Rocco (gnider glad Hænderne.) Ja, Deres Høihed!

Auran (myndigt.) Det var godt, jeg fik det at vide . . . Jeg tager hende fra Dig!

Rocco (forskrækket). Tager hende fra mig? . . . Det er Myndighedsmisbrug!

Auran. Det er det . . . det er der ikke Tvivl om . . . Men jeg gad vide, hvad jeg skulde med min Myndighed, naar jeg ikke skulde misbruge den.

Rocco. Aa nei, Deres kongelige Høihed, det kan ikke være Deres Alvor . . . saa grusom kan De ikke være . . . Jeg har lige indtil den Dag idag været forfulgt paa det Haardeste af Bjergaanden . . .

Auran. Jeg ogsaa . . . det har Du selv set Beviser nok paa . . . Du er ikke loyal, Rocco! Du burde have saa megen Kjærlighed til din elskede Fyrste, at Du med Glæde bragte ham dette lille Offer . . . Men det er forresten aldeles ligegyldig, om Du vil eller ei . . . Sætter Du Dig imod mit Ønske, saa lader jeg Dig gribe og kaste i Hundehullet . . . Gjør Du det derimod med det Gode, saa tager jeg Dig i min Tjeneste og giver Dig Adgang til Hoffet . . . Nu kan Du selv vælge!

Rocco (nedslaaet.) Ja, af to Onder vælger man jo det mindste . . .

Auran. Jeg forstaar Dig! Fra dette Øieblik er Du i min Tjeneste . . . Men lad os nu saa fat i den Lærebog om Lykkebørnene.

Rocco. Hvilken Lærebog?

Auran (viser i Brevet.) Den, der staar omtalt her i Efterskriften, (læser.) „Du vil i den medfølgende Kurv finde en lille Lærebog om Lykkebørn, hvoraf Du vil se, hvad der udkræves, naar de ikke skulle tabe deres Lykkegave."

Rocco. Her er Kurven . . . jeg har endnu ikke lukket den op . . . (tager Kurven fra Bordet og aabner den.) Ja rigtig, her ligger en lille Bog.

Auran. Kom med den! (tager den fra ham.) Nu skal vi see! (læser.) „Om Lykkebørns Fødelse, og hvorlunde man sig med dem at forholde haver."

„Paragraf 1:
Et Lykkebarn det skjænkes vil
Den Yngling og den Pigelil,
Som hemmeligt til Mødet skred,
Der de hinanden skjænked Tro
Og der de mødtes begge To
I første, sidste Kjærlighed."

(holder op at læse.) Hm, saa kan jeg forstaa, hvorfor jeg aldrig har truffet paa noget Lykkebarn ved Hoffet.

Rocco. Næ, Kjærlighed ved Hoffet er nok ikke af den Slags.

Auran. Rocco, maa jeg frabede mig alle Uartigheder! . . . Naa videre! . . . (læser.):

„Paragraf 2:
Hvo Lykkebarn tilhuse har,
Maa paa dets Helbred tage vaer,
Saa vil Bedriften gange vel:

Med Korn og Hø og Gaard og Vin,
Med Hest og Ko og Faar og Svin
Han stedse vil ha'e med sig Held."
(holder op at læse.) Det kan man kalde Svineheld! Det er Noget for mig! ... Videre! (læser):

„Paragraf 3:
Men Lykkegaven mistes let! —
Naar Barnets Uskyld mindste Plet
Har faaet, svinder Gaven brat;
Det mindste Elskovskys ei maa
Berøre Barnets Læber smaa,
Thi Held og Lykke saa Godnat!"
(holder op at læse.) Det var jo rart! Det var dog en forbandet Paragraf!

Rocco. Nu forstaar jeg, hvorfor Broder Antonio jagede alle de unge Karle væk fra Gaarden, og var saa bange for, at Bettina skulde kysse En eller Anden af dem.

Auran (gjemmer Bogen i Lommen) Men sig mig en Ting ... Hvem er denne her Bettina? Hvad er det for En?

Rocco. Hun er Hønsepige her paa Gaarden.

Auran. Hønsepige? ... Fy, fy, føi! .. Saadan En kan jeg ikke trække om med! Hvor stammer hun fra?

Rocco. Det er der Ingen, der ved!

Auran. Det er udmærket, saa ved jeg det ... Jeg siger, hun nedstammer fra en gammel adelig Kochinchineser eller saadan En ... Men hvor er hun, hvor er hun? Jeg maa strax have fat i hende og se, hvordan hun ser ud. Skynd Dig, skaf fat i hende!

Rocco. Ja, ja, det er et Øieblikś Sag! (gaar op og ringer,) Det er Madklokken, skal jeg sige Deres Høihed, nu skal De bare se, hvor de kommer styrtende alle Mand. (ringer igjen, Koret og alle Personerne komme løbende fra alle Sider.)

Sang Nr. 8 (Finale).

Kor.

Dingdang! Dingdang!
Hør Klokkens Klang!
Kom her hver Mand,
For her er vist Ildebrand!
Til Hjælp, til Hjælp hver Mand,
Her er vist Ildebrand!
Hør Klokken, hør Klokken!

Auran.

Jeg vil i Tale ha'e
Bettina, Hønsepigen her.
Og jeg be'er Jer da:
Spar nu ikke paa Jert Vær
Men raab saa høit I ka':
Bettina!

Pippo.

Hvad mon han min Bettina vil?

Fiametta.

Bettina, hvad skal her hun til?

Kor.

:,: Kom frem! :,: Bettina frem!
Kom frem, Bettina, af dit Gjem!
:,: Kom nu frem! :,: Kom frem!

Bettina (ind, spisende paa et Stykke Smørrebrød).

:,: Her er jeg!
Naa, hvad vil I mig? :,:

Rocco.

Vor Fyrste Noget har at sige.

Bettina.

Har virk'lig Noget han at sige?

Rocco.

Ja, han har meget, han vil sige.

Bettina (til Auran).

Hvormed kan jeg være til Gavn?

Auran.

:,: Træd kun frem, :,: min Pige,
Og kast Dig trøstigt i min Favn!

Kor.

I hans Favn?

Bettina (forbauset).

Jeg — en Hønsepige?

Auran.

Nævn ikke mer' det simple Navn.
Ei ved din Byrd Du skal Dig skamme,
Du er finere, end som Du tror.
I denne Stund jeg just erfor,
At lige ned Du monne stamme
Fra Greverne af Panada.

Bettina.

Uha!
Er jeg en Panada?

Kor.

En Panada?

Bettina.

Det har jeg aldrig før vist a'!

Kor.

En Panada!
Tak skal De ha'e!

Alle.

Har man nogensinde
Mage hørt til det, som {han / jeg} sa'e?
{Hun / Jeg} er født Grevinde
:,: Og en Panada! :,:

Auran.

Om Grevinden saa behager,
De til mit Hof os ledsager,
Naar vi nu om lidt ta'er afsted.

Bettina.

Til et Slot
Nok jeg vil med Eder;
Men jeg blot
Om een Ting dog beder:
At jeg maa faa min Pippo med.

Rocco (sagte).

En Kjæreste!

Auran (sagte).

Det var jo gru'ligt!
(høit)
Nei, det er rent komplet umuligt!

Bettina.

Rent umuligt?

Pippo.
Ei se Dig mer!
Bettina.
Saa bli'er jeg her, ihvad der sker!
Auran.
Du glemme maa de gamle Vaner.
Rocco.
Og huske paa din nye Rang.
Auran.
Du har halvfemsindstyve Ahner.
Rocco.
Du har halvfems! Tænk blot engang!
Bettina.
Ja, naar jeg har saa stor Familie,
Saa kan jeg vel ei faa min Villie.
Ak, Pippo, saa maa jeg afsted!
Jeg fra Dig
Min Vei maa nu drage
Her hjælper mig
Ei Suk og Klage
Jeg maa jo ikke Dig tage med.
Ja, fra Dig
Jeg bort maa nu drage
Og jeg maa slet ikke tage Dig med.
Ak ja, nu maa
Vi Afsked tage,
Sige maa jeg Dig nu Farvel!

Bettina.	Pippo.
Stol dog nu paa,	Stol ogsaa paa,
At jeg alle Dage	At jeg alle Dage
Beder for dit Held.	Beder for dit Held.

Farvel!
Auran.
Følg med!
Afsted!
Bettina (til Pippo).
Men hvortil hjælper Graad?
Kommer Tid, kommer Raad!
Og Du kan tro,
At vi ses nok, vi To.
Naar vi blot vil bruge List,
Saa lykkes det forvist,
Og den ler bedst, som ler sidst.
Auran.
Stans nu, min Smukke,
Med dine Sukke.
Følg med!
Afsted!
Bettina.
Posthornet gjalder! Nu afsted i Galop!
Se, Postillonen har jo alt sat sig op.
Hør, hvor han knalder: Vil Du gaa, hei o hop!
Hør, hvor han kalder! Nu afsted i Galop!
Alle.
Posthornet gjalder! Nu afsted i Galop!
Se, Postillonen har jo alt sat sig op.
Hør, hvor han knalder: Vil Du gaa, hei o hop!
Hør, hvor han kalder! Nu afsted i Galop!
— Hop! Hop!
Bettina og Pippo.
Naar Du ei er mig nær,
Ei kan min Længsel stilles,
Ak, det er tungt at skilles
Fra den Ven, som man har kjær.
Alle.
Posthornet gjalder! Nu afsted i Galop!
Se, Postillonen har jo alt sat sig op.
Hør, hvor han knalder: Vil Du gaa, hei o hop!
Hør, hvor han kalder! Nu afsted i Galop!
Hop! Hop! Hop!
Hei, Hop, vil Du gaa!
Hvis ei skal Du faa!
I Galop! I Galop! I Galop!
Hop! Hop! Hop!

Anden Akt.

(Sal i Fyrstens Palads. I Baggrunden stor Indgangsdør, bag hvilken en Gang; tilhøire to Døre; tilvenstre i Forgrunden Dør, bagved et Vindu. Lænestole og andre Stole.)

Første Scene.

(Angelo, Luidgi, Beppo, Carlo, Marco og Kor af Pager.)

Sang Nr. 9.

Kor.
Hun bedaarer Hver, den Grevinde,
Men os stakkels Pager især.
Vi hviske sagte: „Hvilken Kvinde!
Lyksalig den, som hun fik kjær."
Luidgi.
Ja, skjøndt jeg er yderst blaseret,
Jeg hende modstaa kan dog ei.
Carlo.
Og tænk jeg, jeg er saa charmeret,
Saa jeg ku' næsten gifte mig.
Beppo.
Ja, jeg er saa forelsket blevet,
Som om jeg var en ren Elev.
Angelo.
Jamen jeg har til hende skrevet
Et helt fuldstændigt Elskovsbrev.
Kor (tager smaa rosenrode Billetter frem.)
:,: Det har jeg ogsaa! :,:
Luidgi.
Læs først nu dit!
Angelo.
Ja, hør nu mit! (læser.)

1.

„Jeg ved min Dristighed mig skammer,
Men tie længer kan jeg ei.
Mit Hjerte staar for Dem i Flammer."
Kor.
Staar i Flammer!

Angelo.
Staar i Flammer! Staar i Flammer.
Kor.
Det Samme staar der her hos mig.

2.

Marco (læser).
„Du for min Troskab ei skal frygte,
Bestandig vil jeg elske Dig.
O, Elskede, o lad os flygte!“
Kor.
Lad os flygte!
Marco.
Lad os flygte! Lad os flygte!
Kor.
Det Samme staar der her hos mig.

3.

Carlo (læser).
„Hvis ikke Du min Bøn adlyder,
Og hvis Du giver mig et Nei,
Jeg øieblikkelig mig skyder.“
Kor.
Jeg mig skyder!
Carlo.
Jeg mig skyder! Jeg mig skyder!
Kor.
:,: Det Samme staar der her hos mig. :,:

Hun bedaarer Hver, den Grevinde,
Men os stakkels Pager især.
Vi hviske sagte: „Hvilken Kvinde!
Lyksalig den, som hun fik kjær!“

Anden Scene.

De Samme. Auran. Rocco

Auran (har listet sig frem paa Taaspidserne og taget alle Brevene). Maa jeg spørge, hvad er alle disse her for nogle?

Pagerne (forskrækkede). Fyrsten! Hvad skal vi gjøre?

Auran (ser i Brevene). Ser man det, lutter Kjærlighedserklæringer til Grevinden af Panada.

Rocco. Ja, de Pager er altid paa Spil!

Auran. Ja, deres Frækhed gaar over alle Grænser, men jeg skal...

Pagerne. Naade, Sire!

Auran. Hold Bøtte ... Hvis I understaar Jer at komme med saadan Noget engang til, saa skal jeg give Jer Andet at tænke paa. Opdager jeg nogensinde oftere saadan en rosenrød Papirslap hos en Eneste af Jer, saa faar I Alle Jeres Afsked paa graat Papir, og det lige paa Minutten, og bliver sendt sporenstregs hjem til Fa'er og Mo'er.

Pagerne. Vi skal aldrig gjøre det mere, Sire!

Auran. Ja, det si'er I nok ... men I kan jo bare prøve paa det, det si'er jeg! ... Herut med Jer!

Pagerne (idet de gaa ud af Baggrunden.):
Bort vi jages fra vor Grevinde,
Vi maa ikke mer' være her;
Men dog vi hviske: „Hvilken Kvinde!
Lyksalig den, som hun fik kjær!“

Tredie Scene.

Auran. Rocco.

Auran. Har Du kjendt Mage til Næsvished af saadan nogle smaa Vildkatte?

Rocco. Deres Høihed er meget streng..

Auran. Streng? Jeg kan ikke være streng nok! ... Husker Du ikke den fatale Paragraf 3?

Rocco. Jovel!
„Det mindste Elskovskys ei maa
Berøre Barnets Læber smaa...“

Auran. Naa ja, er det saa ikke nødvendigt, at jeg vaager over mit Lykkebarn Nat og Dag? ... Jeg har forbudt hende at gaa et Skridt udenfor Slotsgaarden, og alligevel har jeg min Møie med at passe paa hende for denne forbandede Pippo, som hvert Øieblik prøver paa at snige sig herind.

Rocco. Aa, han dyer sig nok for det Første. han glemmer ikke saa let den Modtagelse, han fik sidst, da han prøvede paa det.

Auran. Ja, alligevel lever jeg i en stadig Angst for Bettina, min søde, elskede Bettina...jeg kan ikke undvære hende, jeg ved ikke, hvordan det skulde gaa mig uden hende. Ja, hun er rigtignok et Lykkebarn! Mit Humør er vendt tilbage og min Gigt er som blæst bort ... jeg har et storartet Held med mig i Alt — om det saa er i Domino, saa har jeg Held med mig, jeg ligefrem vinder; det har jeg aldrig gjort før, undtagen naar jeg snød! ... Lykken overlvælder mig komplet med sin ... sin Lykke.

Rocco (bittert). Det er rart for mig at høre paa ... Naar jeg tænker paa, at al denne Herlighed egenlig var bestemt for mig, saa...

Auran. Har jeg maaske ikke holdt Dig skadesløs...Har jeg ikke udnævnt Dig til min Overkammerherre? Og har Du den mindste Smule at bestille i det Embede?... Naa, ja, hvad er det saa for en Snak?

Rocco. Snak? He! Siden De tog Bettina fra mig, bliver jeg igjen forfulgt af mit gamle Uheld ... Nu tog jeg f. Ex. et halvthundrede Numre til sidste Trækning i Lotteriet, og hvad var saa det Hele, jeg vandt i det Idiotlotteri? En Paraply! He, en Paraply! Den kan s'gu ikke hjælpe mig mod alle de Ulykker, der regner ned over mig.

Auran (gnider sig glad i Hænderne). Næ, saa gik det rigtignok mig helt anderledes... Jeg vandt det store Lod, og jeg havde kun en eneste Seddel, hahaha!

Rocco. Ja, De er en heldig Kantøffel!

Auran (leende). Ja, jeg er en heldig Kantøf... (standser pludselig.) Maa jeg bede, Du vælger dine Ord med lidt mere Smag, jeg holder ikke af den Slags...

Rocco. Og saa er der en Ting, De helt glemmer, og det er, at Deres Anseelse lider derved.

Auran. Min Anseelse... hvorledes det?

Rocco. Kan De da ikke begribe, at det giver Anledning til Folkesnak, at De saaledes uden videre tager en ganske simpel Hønsepige op fra Gaden og giver hende Plads i Deres nærmeste Omgivelser? Folk tror naturligvis, at det er Deres Elskerinde, og man kan ikke fortænke dem deri.

Auran (smigret). Tror man virkelig det, hvad?... Ja, lad Folk bare snakke... Ak nei, desværre, min Samvittighed bebreider mig i den Henseende Intet...

Rocco. Deres Samvittighed — pyt!

Auran. Siger Du pyt! til min Samvittighed?

Rocco. Ja, og til Dem selv med, om De vil vide det.

Auran (forbittret). Pyt — til mig! Fa'er Rocco, Du glemmer... (rolig.) Naa, lad os springe over de Pytter! Det er ikke værd at skjændes...Lad os hellere tale om min elskede Datters Bryllup...Du har vel udført mine Ordrer?

Rocco. Javel, Deres Høihed! Efterat Ceremonien har fundet Sted, vil der blive stort Bal og Forestilling paa Theatret...jeg har faaet fat i Saltarello og hans Troup, som De ønskede...

Auran. Naa, det var godt!... Aa, det kan blive morsomt nok!...Naa ja, gaa nu ud og gjør Alt istand.

Fiametta (udenfor Scenen). Hvormange Gange skal jeg sige Dem, at De kjeder mig?

Auran. Ah, det er min Datters blide Røst...Lad os være ene, Rocco!

Rocco. Med største Fornøielse! (ud, saasnart Fiametta og Fritellini ere komne ind.)

Fjerde Scene.

Auran. Fiametta. Fritellini.

Fritellini (gaar efter Fiametta). Jamen, dyrebare, charmante...

Fiametta. Herregud, kan De dog ikke lade mig være i Fred!

Auran. Naa, naa, naa, Børn! Er I nu igjen oppe at skjændes?...Jeg kan ikke begribe, hvor det kan falde Jer ind saadan stadig at toppes, saalænge I er forlovede ...Hvad Pokker vil I bestille, naar I engang bliver gifte?

Fiametta. Aa, det er heller ikke til at holde ud, saadan som han hele Tiden løber i Hælene paa mig.

Fritellini. Det er af lutter Kjærlighed!

Fiametta. De skulde hellere sige: af lutter Jalousi.

Fritellini (heftig). Naa, javel, naar De selv endelig vil, saa er det Grunden! Jeg er jaloux, og jeg skulde mene, at jeg har Grund dertil...

Auran. Saa! nu begynder Komedien igjen!

Fritellini. Maa jeg spørge, hvorfor De paa alle mulige Maader søger at undgaa mig? Hvad skal det betyde, at De lukker Dem inde i Timevis paa Deres Værelse?

Fiametta. Jeg behøver vel ikke at gjøre Dem Regnskab for Alt, hvad jeg foretager mig...men naar De endelig vil vide det, saa tegner og maler jeg.

Auran (mæglende, til Fritellini). Ser De, det kan De da ikke nægte, er en uskyldig Fornøielse.

Fritellini. Saa? mener De det? (til Fiametta.) Men maaske De er saa god at sige os, hvad det er, De maler?

Fiametta (forlegen.) Hvad det er?...Aa, Frugtstykker...og Blomsterstykker...

Auran (til Fritellini.) Naa, der hører De ...Blomsterstykker... Hvad har De mod dem? Dem er der ikke noget fornuftigt Menneske, som bryder sig om.

Fritellini. Nei vel, men maa jeg spørge Dem...(viser en stor Carton, som han hidtil har holdt skjult paa Ryggen, frem). Kalder De dette her for et Blomstermaleri?

Fiametta (afsides). Uh!

Auran. Hvad er det for en gammel Zwibel?...Det skal være en Bavian, tror jeg?

Fritellini. Næ, det skal slet ingen Bavian være, for det er et Portræt af Pippo, den Abekat.

Auran (vred). Skal det være Pippo? (til Fiametta.) Hør, det ligner ikke...(hoster.) det ligner ikke Noget... En Prinsesse give sig til at tegne Faarehyrder af og saa sige, det er Blomstermalerier!

Fiametta. Paa en Maade har jeg dog Ret, for Pippo er en Knop...Og forresten skulde jeg mene, at jeg har Lov til at tegne af, hvem jeg vil...(til Fritellini.) Men maa jeg spørge, hvem giver Dem Lov til at gaa omkring i mine Gjemmer og rapse...

Auran. Rapse...Fy, fy, føi!... Det er et meget udiplomatisk Udtryk!

Fiametta (uden at bryde sig om ham). Og jeg vil kort og godt sige Dem een Ting, at er De ikke fornøiet med mig, som jeg er, saa kan De jo hæve vor Forbindelse, vi har jo ikke havt Bryllup endnu.

Auran. Hold dog lidt Styr paa Dig selv, Fiametta!...Hvad tænker Du dog paa? Umiddelbart før Brylluppet... et Bryllup, som vi Alle har glædet os saa meget til...

Fritellini. Alle — Alle!

Fiametta (vender sig mod Auran). Ja,

især De, Papa!... Saa bliver De af med mig, og det er det, De ønsker.

Auran. Jeg?

Fiametta. Ja, efterat denne saakaldte Grevinde af Panada har faaet Indpas her, saa er jeg fuldstændig tilovers, det føler jeg godt.

Fritellini (til Auran.) Ja, det er sandt! De har ikke Øie eller Tanke for Andre end hende.

Fiametta. Hun har sex Tjenere...

Fritellini. Og tre opvartendr Hofdamer..

Fiametta. Og sin egen Livlæge...

Auran. Ja, jeg har mine Grunde til at vaage over hendes Person og Sundhed... mine gode Grunde...jeg...

Fritellini. Lad os ikke komme videre ind paa dette Thema! (sagte til Auran.) De glemmer, Deres Datter er tilstede.

Auran (forbavset). Begynder De nu ogsaa...(forandrer Tonen.) Men det er forresten sandt, det er jo en Evighed siden, at jeg har set Noget til min egen lille Bettina. Gud ved, hvor hun er henne? Jeg er i en stadig Angst for, at der skal være tilstødt hende Et eller Andet...

Fiametta (som er gaaet op i Baggrunden, ned, ironisk). Det glæder mig at kunne berolige Dem ... der kommer den fortryllende Grevinde.

Fritellini. Med samt sin Livlæge og sine Hofdamer.

Fiametta. Vi viger naturligvis i al Ærbødighed Pladsen for hendes Naade.

Auran. Aa nei, bliv dog! Bliv ...

Fritellini. Næ, Gudbevares! Vi viger i al Ærbødighed Pladsen!

Fiametta. Kom, Fritellini, lad os gaa! (ud, fulgt af Fritellini).

Auran. Man har ikke Andet end Sorger af sine Børn ... næ, maa jeg saa bede om mit lille Lykkebarn ... (op mod Baggrunden.) Ah, der kommer Bettina! ... Men Gudbevares, hvor hun ser altereret ud!

Femte Scene.

Auran, Bettina, tre Hofdamer, en Læge.

(Bettina kommer hurtigt ilende ind, hun har elegant Hofdragt paa; den ene Dame bærer hendes Slæb. Alle maa løbe for at følge med Bettina.)

Sang Nr. 10.

Bettina.

Aa giv mig fri, aa giv mig fri!
Her jeg ihjel mig kjeder!
Og jeg om Et kun beder:
Giv mig fri, giv mig fri, giv mig fri, giv mig fri!

Auran.

Men sig, hvad feiler Dem, min Kjære?
Saa lad Dem tale til Fornuft!

Bettina.

Her kan jeg ikke længer være,
Jeg maa bort, jeg maa ud, maa ha'e Luft!

1.

Aa, hvor jeg længes efter Landet,
Efter min lille Hønsegaard.
Det er rigtignok noget Andet,
For de Smaavæsner mig forstaar.
Tydsk og Fransk man ved Hoffet taler,
Aldrig paa det jeg bliver klog:
Hønen kagler og Hanen galer,
Det er et mere fornuftigt Sprog.
Nei!
Man skal blive hos sine Lige,
Smaafolk omgaas skal kun med Smaa.
Derfor vil saa høit jeg nu skrige,
Saa at Alle høre det maa:
Jeg vil være Bondepige,
Jeg vil have mine Træsko paa!!

2.

Jeg i min Hønsegaard mig gotted,
I mit Element der jeg var,
Og tænk nu blot, at her paa Slottet
Kyllinger stegte kun de har.
Her hver Kavaler zirligt triner,
Spore om Fod har Hver og En;
Men dog Ingen min Hane li'ner,
Selv om han saa gjør Haneben.
Nei!
Man skal o. s. v.

Auran. De maa endelig ikke være saa heftig, bedste Grevinde, det har De ikke godt af ... (til Damerne og Lægen.) De kan godt gaa, mine Damer ... og De ogsaa, Hr. Doktor (sagte til Lægen.) De kan jo nok begribe, at det ikke er min Mening, at De skal forlange at føle hendes Puls og se hendes Tunge hver halve Time ... Det er udenfor hendes Rækkeevne. (Damerne neie og gaa, Lægen bukker og gaar; til Bettina.) Naa, nu er vi alene, kjære Grevinde, lad mig nu høre, hvad det er, der er iveien ... De ved, jeg er parat til at opfylde ethvert af Deres Ønsker.

Bettina. Siden De er saa forekommende, saa er der rigtignok een Ting, jeg vilde bede Dem om. Jeg har saadan en rasende Lyst til at komme ud at ride engang ... o, det har altid moret mig, at sidde paa Ryggen af en Hest og fare afsted i strygende Galop ... hop la! ... over Grøfter og Gjærder ... hop la! hop la!

Auran. Hop la! Hop la! ... Javel, og saa styrte med Hesten og knække Arme og Ben ... Næ Tak! ... De kan bede mig om alt Andet, men om at komme ud at ride ... Næ!

Bettina. Men saa lad mig da engang faa Lov til at gaa i Vandet og rigtig svømme ud paa Dybet. (viser ud af Vinduet.) Floden, som løber her lige nedenfor Slottets Vin-

duer, ser saa frisk og lokkende ud ... Jeg svømmer som en Aal ... Aa, det er saa morsomt! (gjør Svømmetagene.) Saadan En — To! . . En — To!

Auran. Javel! En — To! ... En To! ... Lange Tag! Jo, jeg kjender det nok! ... Men saadan at gaa ud paa Dybet, og saa muligvis faa Krampe, og saa gaa tilbunds som en Graasten ... Næ Tak! ... De kan bede mig om alt Andet, men om at komme ud at svømme ... Næ!

Bettina (forlrydelig). Aa, ja, saaledes gaar det jo altid ... Hvad jeg saa beder Dem om, saa hedder det altid: De kan bede mig om alt Andet, men det ... Næ! ... Uh. hvor jeg kjeder mig! ... Jeg ved ikke, hvad jeg vilde give til, at Pippo var her ...

Auran. De ved, Grevinde, jeg har bedt Dem slaa den Fyr af Tankerne ... Han fortjener ikke Deres Kjærlighed ... Man hører jo aldrig mer' Noget til ham ...

Bettina. Nei, det er desværre sandt!

Auran. Han tænker naturligvis aldeles ikke mer' paa Dem ... han har fuldstændig glemt Dem, det er jeg vis paa.

Bettina. Glemt mig — jeg kunde aldrig glemme ham, aldrig! ... Glemt mig — o, den Utaknemlige! ... Jeg gifter mig aldrig!

Auran. Næ, det er rigtigt, fuldstændig rigtigt! ... Hold bare fast ved den Beslutning! (Støi udenfor. Til Rocco, som træder ind.) Hvad er der paa Færde?

Rocco. Det er Saltarello og hans Troup, som lige er kommen, Deres Høihed.

Auran. Lad dem komme ind ... strax! ... Og bed ogsaa Hoffets Damer og Herrer at møde her. (Rocco gaar. Til Bettina.) Nu skal De bare se ... det vil more Dem ... det er Noget for Dem, tør jeg sikkert sige.

Sjette Scene.

Auran, Bettina, Fiametta, Fritellini, Pippo, forklædt som Saltarello med Halvmaske for Ansigtet. Italienske Maskefigurer, Harlekin, Colombine, Pantalone, il Capitano, o. s. v. Hofdamer og Kavalerer, Pager.

Sang Nr. 11.

Kor.

Nu vi Noget faar at se!
Vi skal le,
Ja, vi skal le!
Dansere og Danserinder,
Skjønne Kvinder,
Og Bajadser, hvis Talent
Er vidt bekjendt
Som excellent.
Se, nei se,
De kom herop!
Hvor vi skal le
Af den Trop!

Pippo.

Fyrstinde, hilset vær,
Vær hilset I, min Fyrste!
Af Kunst fremstilles her
Det Aller= Aller= Allerstørste!
Saltarello I ser! Nummer Et i sin Slags!
Hvordan at jeg kan danse, det skal jeg vise strax!
Ja! Her Saltarello for Dem staar,
Kaldet den Uforlignelige,
Han for hvem alle Hjerter slaar
Udi Italiens hele Rige.
Jeg er i Slægt med Harlekin,
Pjerrot, Kassander, Pulcinello,
Vaabnet det er en Tambourin,
Jeg er den store Saltarello!
Rundt kan jeg svinge som en Top,
Saa at De si'er: „Du milde Himmel,
Hold dog for Guds Skyld engang op,
Ellers bli'er jeg ganske svimmel.“
Op kan jeg springe som et Lyn,
Nødigt jeg komme vil med Løgne,
Men De sku' bare se et Syn,
Tænk blot, De kan mig ikke øine.
Jo, jeg er dygtig, kan De tro,
Pas paa, De si'er: Bravissimo!
Bravissimo! Bravissimo! —
Her Saltarello for Dem staar,
Kaldet den Uforlignelige,
Han for hvem alle Hjerter slaar
Udi Italiens hele Rige.
Jeg er i Slægt med Harlekin,
Pjerrot, Kassander, Pulcinello,
Vaabnet det er en Tambourin,
Ja, her ser I Saltarello!
Ja, her er jeg, er Saltarello!!

Auran (klapper i Hænderne). Bravo! Bravo! ... Det har mit allerhøieste Bifald! ... (hen til Kavalererne) Han er virkelig ganske flink, den Badutspringer. (taler sagte videre med dem.)

Pippo (nærmer sig med nogle Dansetrin til Bettina, sagte). Bettina ... Det er mig .. Pippo!

Bettina (sagte). Pippo . . . ah!

Pippo (sagte). Kom, saasnart Du kan, herind i denne Sal; jeg maa tale med Dig.

Bettina (sagte). Ja! ... (ser Auran nærme sig.) Tys! Der er Fyrsten! (Pippo fjerner sig.)

Auran (til Komedianterne, pegende tilhøire). Ja, vi har ingen Tid at spilde, Godtfolk ... I vil finde alt Fornødent i Værelset der ... (til Hoffet.) Og tør jeg bede de høie Damer og Herrer at gjøre sig istand til Festen ... Bryllupet vil finde Sted om nogle faa Minutter ... (op mod Baggrunden.) Følger De med, Grevinde?

Fritellini (sagte til Fiametta). Hør bare,

han kan ikke undvære hende et eneste Øieblik.

Fiametta. Det er en komplet Skandale!

Auran. Kommer De saa, kjære Grevinde?

Bettina (som har staaet i Tanker, farer op). Ja, Deres Høihed — strax!

(Auran og Hoffet gaar ud af Baggrunden, Komedianterne ud tilhøire; Pippo lader, som han følger efter disse, men gaar bagerst.)

Syvende Scene.

Pippo, lidt efter Bettina.

Pippo (lister sig tilbage, saasnart Alle ere gaaede). Endelig faar jeg da hende at se igjen og kan komme til at tale med hende ... (tager Masken af.) O, Bettina, hvor har jeg ikke længtes efter Dig ... Til alt Held fik jeg at høre, at Saltarello og hans Troup skulde optræde her ved Festen, og saa fik jeg ham overtalt til at lade mig gaa i sit Sted ... Jeg skulde mene, det var godt regnet ud; Ingen kan kjende mig i denne Dragt og med denne Maske paa ... Blot Bettina ikke vil lade altfor længe vente paa sig ... (Bettina ind.) Ah, der er hun!

Bettina (iler i hans Arme). Pippo!

Pippo. Bettina!

Bettina. Min elskede Ven!

Pippo. Min lille Veninde!

Bettina. Saa kom Du dog ... Du elsker mig altsaa endnu?

Pippo. Tror Du, jeg kunde glemme Dig? Jeg har ikke havt Tanke for Andet i al den Tid, end hvorledes jeg skulde kunne liste mig herind til Dig.

Bettina. Men hvad har Du vovet ... Hvad vil Du her?

Pippo. Hvad jeg vil? Jeg vil bortføre Dig, vil jeg!

Bettina. Bortføre mig? Er det sandt? Men det er jo deiligt ... Aa, Du skulde bare vide, hvor jeg kjeder mig her.

Pippo. Du har altsaa ikke Noget imod at følge mig?

Bettina. Noget derimod? Jeg har ikke noget høiere Ønske ... men hvorledes skal vi bære os ad? Jeg bliver bevogtet for hvert Skridt, jeg gjør.

Pippo. Aa, jeg har en Plan! Hvor er dit Værelse?

Bettina (peger tilvenstre). Der!

Pippo. Saa gaa blot derind og vent paa mig.

Bettina. Javel ... men hvad saa?

Pippo. Jeg skal strax komme tilbage med en af Troupens Dragter, den tager Du blot paa, og saa sniger vi os afsted, uden at en eneste Modersjæl fatter Mistanke til os.

Bettina. Ja, det kan nok gaa ... Og er vi først borte herfra, saa gifter vi os sammen og skilles aldrig, aldrig mere fra hinanden, vel?

Pippo. Nei, min smukke, lille Kjæreste!

Sang Nr. 12.

Pippo.

Jeg tilstaa maa, at paa din Plads
Du er i disse fine Klæder.

Bettina.

Og at betro Dig det mig glæder:
Du er god- som Bajads!

Pippo.

Ei skulde Nogen kunne sige,
At Du er kun en Hønsepige.

Bettina.

Hvem skulde tro, som der Du staar,
At Du kun vogter Faar?

1.

Nei Pippo, Pippo! Hvilken Pragt!
Og hvor den klæ'er Dig godt den Dragt!

Pippo.

Bettina, hvor Du ta'er Dig ud
Saadan i Fløiel og Silkeskrud!

Bettina.

Ja, hvor Du er bedaarende,
Nu sku' Du ses af Faarene!

Pippo.

Din Hane blegned om sit Næb,
For han misundte Dig dit Slæb!

Begge.

Men ei, men ei
De fine Klæ'er,
Nei Dig, nei Dig
Jeg kun har kjær,
For mig, for mig
Det Bedste her
Er dog min lille Hjertenskjær!

2.

Bettina.

Ja, hvem sku' nogensinde tro,
Vi var saa kjønne begge To!

Pippo.

Deraf den Slutning drages bør,
At Skrædderne til Folk os gjør.

Bettina.

Ved Hoffet her der ikke find's
Saa fin og nydelig en Prins.

Pippo.

Prinsessen har dit Væsen ei,
Hun bide kan i Næsen sig.

Begge.

Men ei, men ei o. s. v.
Men bedre var det dog dengang,
Da vi paa Landet gik og sang
Den Dag saa lang:
Tralala!
Nu vor Vinhøst er til Ende!
Glemme vi kan ei den Sang!

Bettina.
Du lærte mig den at kjende,
Da i en Dans Du mig svang.
Pippo.
Og sikke Blik, Du ku' sende
Mig, mens dansende vi sang:
Begge (dansende).
Tralala!
Nu vor Vinhøst er tilende!
Tralala!
Aldrig glemme vi den Sang!
(Paa Slutningen af Sangen og Dansen viser Rocco sig i Baggrunden.)

Bettina. Om et Øieblik skal jeg være her, min egen Pippo!

Rocco (afs.) Pippo? Hvad for Noget, er det ham?

Bettina. Saa skynder Du Dig at komme med den Dragt, og saa fører Du mig bort fra dette afskyelige Fængsel ...

Pippo. Ja, Bettina; men først et lille Kys ...

Bettina (gaar fra ham). Kys — nei!... Det venter vi med til efter Bryllupet!

Pippo. Til efter Bryllupet ... næ, ved Du hvad! (lister sig bag paa hende.) Men vil Du ikke give mig det med det Gode, saa ... (vil kysse hende, i det Samme hoster Rocco udenfor.)

Bettina. Gud, der kommer Nogen! (løber ud tilvenstre.)

Pippo. Nu fat i Dragten! (løber ud tilhøire.)

Rocco (frem). Se, se! Saa er det dog lykkedes Monsieur Pippo at snige sig herind ... Det var paa høie Tid, jeg kom ... Hans Høihed skulde bare ane ... Jeg maa have fat i ham!

Ottende Scene.

Auran. Rocco.

Auran (med et Juvelskrin i Haanden). Kom her, Rocco, skal Du se nogle Diamanter, jeg har kjøbt til Bettina ... det reneste Vand ... jeg skulde mene, de har vasket sig ... Det skal være en Overraskelse til hende ...

Rocco. Ja, bare hun ikke kommer med en Overraskelse til Dem, som siger Sparto til alle Deres ...

Auran. Hvad mener Du?

Rocco. Ved De, hvem denne Saltarello er? Det er ingen Anden end Pippo...

Auran. Pippo ... Gudsdød!

Rocco. Han vil bare løbe bort med Deres Lykkebarn og holde Bryllup med hende ... De stod her og talte sammen, da jeg kom ... han skulde lige til at kysse hende ...

Auran. Kysse mit lille Lykkebarn ... fy for en Ulykke! Men lad bare mig faa fat i den Knægt ... Hvor er han? Hvor er han?

Niende Scene.

De Samme. Fritellini.

Fritellini (med et Brev i Haanden). Ah, det er godt, jeg træffer Dem, Svigerpapa; jeg maa absolut tale med Dem.

Auran. Nu? Nei, jeg har ingen Tid...

Fritellini. Det er af yderste Vigtighed...

Auran (ærgerlig). Aa! (afs.) Gid han sad paa Bloksbjerg! (sagte til Rocco.) Løb ud og lad Pippo arrestere paa Øieblikket.

Rocco. Med største Fornøielse! (ud af Baggrunden.)

Fritellini. Der er lige kommet et Brev fra Papa, som en Kureer havde med til Dem.

Auran (distrait). Hvad? Havde Kureeren Deres Papa med til mig?

Fritellini. Næ, Brevet naturligvis!

Auran. Naa, naa! Aa, vær saa god at læse det for mig; jeg har ikke mine Briller hos mig.

Fritellini. Gjerne! (læser.) „Kjære Hr. Fætter!"

Auran (afs.) O, Bettina, Bettina!

Fritellini (læser). „Kjære Hr. Fætter! Det har hele Tiden været min Hensigt personligt at hilse paa min tilkommende Svigerdatter og omfavne og kysse hende ..."

Auran (i sine egne Tanker). Kysse hende ... ja, at tænke sig, at han maaske i dette Øieblik staar og kysser hende!

Fritellini. Hvordan skulde det gaa til?

Auran. Saadan en Badutspringer!

Fritellini. Min kongelige Papa ...?!

Auran. Aa, Passiar, der er jo Ingen, der taler om ham ... Læs bare videre.

Fritellini. Hvor var det nu? Naa her! (læser.) ... „omfavne og kysse hende, men imorges fik jeg ..." (Man hører, der bliver kysset udenfor.)

Auran (afs.) Et Kys! Jeg hørte tydeligt et Kys! ... Det er nok dem! Ud efter dem! (løber ud.)

Fritellini. Men hvor blev han af? Gud ved, hvad der pludselig stak ham? ... Han skulde da ikke være bleven syg? ... Næ, der er han jo igjen!

Auran (kommer tilbage, afs.) Næ Gudskelov, det var kun en Page, som kyssede en af Hofdamerne ... Aa, hvor jeg blev bange! Jeg maa have et Øie paa hver Finger. (til Fritellini.) Jeg er lutter Øre — videre!

Fritellini (læser.) Altsaa! ... „Men imorges fik jeg et Anfald af min gamle Podagra, hvilket desværre forhindrer mig i at være tilstede ved Bryllupet ..."

Auran (igjen i sine egne Tanker). Bryllup ... Nei aldrig; det maa forpurres! Tænk, hun er maaske i dette hellige Øieblik løbet bort med ham.

Fritellini. Løbet bort?!

Auran. Ja, løbet bort!

Fritellini (stærkt). Hun?!

Auran (ligesaa). Ja, netop hun!

Fritellini (stærkere og stærkere). Med hvem?

Auran (ligesaa). Med ham!

Fritellini. Hvad for en „ham"?

Auran. Herregud, De forstaar dog heller aldrig Noget! Jeg siger Dem jo, at han maaske, medens vi staar her og snakker, har bortført hende.

Fritellini (skrigende). Bortført — min Brud?

Auran (ligesaa). Ja! (med en pludselig Overgang.) Nei! Der er jo Ingen, der taler om hende ... Læs bare videre! ... Jeg har ingen Ro paa mig!

Fritellini. Altsaa! (læser.) ... „forhindrer mig i at være tilstede ved Brylluppet. Jeg oversender derfor ved denne Kureer ..." (Man hører, der bliver kysset udenfor.)

Auran. Et Kys til! ... Dennegang er det vist dem! (løber ud.)

Fritellini (læser). ... „ved denne Kureer min faderlige Velsignelse og nogle Gaver til Bruden ..." (vender sig om.) Men hvad er det, nu er han jo igjen løben sin Vei. Hvad gaar der dog af ham? (op i Baggrunden.)

Tiende Scene.

Fritellini. Pippo.

Pippo (fra høire, med en Dragt paa Armen). Her er en udmærket Dragt, nu gjælder det kun om ... (opdager Fritellini.) Uh, her er Nogen!

Fritellini. Hvem er det? ... Hvad ser jeg! Det er jo Dig, Pippo!

Pippo (afs.) Av! (høit.) Røb mig ikke, Deres Høihed, saa er jeg om en Hals.

Fritellini. Nu forstaar jeg ... Du har sneget Dig herind for at bortføre Bettina.

Pippo. Tal endelig ikke saa høit!

Fritellini. Vær Du kun ganske rolig: Jeg skal ikke lægge Dig nogle Hindringer i Veien.

Pippo (glad). Er det sandt, Deres Høihed!

Fritellini. Ja! (afs.) Naar vi bare kan blive af med hende, saa er jeg glad! (høit.) Jeg skal ovenikjøbet gjerne hjælpe Dig, min Ven ...

Pippo. Vil De virkelig? ... Aa, sig mig saa, hvor hendes Værelse er.

Fritellini. Kom med mig, men skynd Dig lidt, for jeg tror, Du er opdaget.

Pippo. Ja, bare hurtigt!

Ellevte Scene.

De Samme. Auran fra Baggrunden med Soldater.

Auran. Stop lidt, Monsieur Pippo!

Pippo (afs.) For sent!

Auran (til Soldaterne). Pas godt paa den Mand; han har vovet at trænge sig her ind paa mit Slot — han skal ogsaa faa Lov til at blive her.

Pippo. Til at blive her? Deres Høihed agter maaske at give mig en eller anden ophøiet Plads ...

Auran. Ja, en meget ophøiet Plads — i den høieste Galge!

Fritellini. I Galgen?

Pippo (forknyt). Vil De da virkelig ...

Auran. Lade Dig hænge, lille Ven; ja, det er netop det, jeg tænker paa. (til Soldaterne.) I svarer mig til ham, forstaar I! ... (til Pippo.) Du skal ikke komme til at vente længe, for jeg agter at gjøre kort Proces med Dig. (gaar hurtigt; Soldaterne stille sig udenfor Baggrundsdøren.)

Tolvte Scene.

Fritellini. Pippo.

Pippo. At skulle hænges for det! ... Er det da saa stor en Forbrydelse at søge at trænge ind til Bettina?

Fritellini. Ja, lille Ven, Du kan jo nok forstaa, at efter det Forhold Fyrst Auran staar i til hende ...

Pippo. Fyrst Auran og hun ...

Fritellini. Ja, naturligvis, det kan da ethvert Barn forstaa.

Pippo. Det er ikke sandt! Bettina er en ærbar Pige!

Fritellini (leende). Ha, ha, ha! Det er charmant! Er Du virkelig saa naiv?

Pippo. Det er ikke Andet end lumpen Bagvaskelse, det siger jeg endnu engang.

Fritellini (ler stærkere). Ha, ha, ha! Hvor disse Bønder dog kan være morsomme! ... Men hør, min Gode! Har Du virkelig ikke saa meget Omløb i Hovedet? ... Hvorfor i al Verden tror Du, at Fyrsten har taget hende op i sine allernærmeste Omgivelser... hvorfor tror Du, at han har gjort hende til Grevinde?

Pippo. Siger man da altsaa her saadan ligefrem, at hun er Fyrstens Elskerinde?

Fritellini. Siger det ligefrem? Næ, min unge Ven, saadan Noget siger man aldrig her.

Pippo. Hvorfor ikke? Det forstaar jeg ikke!

Fritellini (trækker paa Skuldrene, men bliver roligt staaende). Hm!

Pippo. Jamen naar man nu alligevel mener det? ... Mener man det altsaa?

Fritellini (trækker Øienbrynene op og spidser Munden). Hm!

Pippo. Naa, saa for Pokker, tal ud! Man tror det altsaa?

Fritellini (trækker paa Skuldrene og blinker til ham). Hm!

Pippo. Ja hvem Fanden kan blive klog

paa det? Kan De ikke svare Ja eller Nei?

Fritellini (ryster paa Hovedet med en hemmelighedsfuld Grimace). Hm!

Pippo. Aa, det er til at blive gal over! ... Hvordan man saa spørger, faar man ikke andet Svar end (efteraber Fritellini.) ... „Hm!“ ... „Hm!“ ... „Hm!“ ... Det Sprog kjender jeg ikke!

Fritellini. Tror det gjerne, kjæreste Mand, tror det gjerne! Men saadan taler nu vi ved Hoffet!

Sang Nr. 13.

Fritellini (i hviskende Tone).

1.

Naar De ved Hoffet leve vil,
Saa vid, at dér er Politikken:
Man sin Mund lukker altid til
Og taler bare med Mimikken.
Hvis De mig om Grevinden spør',
Ei noget Svar fra Læben lyder;
Men et Skuldertræk jeg bare gjør,
Saa ved De nok, hvad det betyder.
Se engang mit ironiske Smil!
Er det ei, er det ei
Som den skarpeste Pil?
Alt læses kan i mine Blikke;
Men jeg si'er, men jeg si'er ... Nei — ei!
Nei!
Nei jeg siger Dem det ikke!

2.

Hvis De spør' mig om hendes Dyd,
Om hun staar paa sin Uskylds Høide,
Fra min Mund ei kommer anden Lyd
End den, som opstaar ved at fløite.
Og spør' De saa, om Fyrsten han
Mod hende er, som det sig sømmer,
Svare derpaa det gaar aldrig an;
Nei jeg bliver forkjølet og mig rømmer:
Se engang mit ironiske Smil!
Er det ei, er det ei
Som den skarpeste Pil?
Alt læses kan i mine Blikke;
Men jeg si'er, nei jeg si'er ... Nei — ei!
Nei!
Nei jeg siger Dem det ikke!

Pippo (fortvivlet). Ja, det maa jo være sandt ... Jeg tvivler ikke mere!

Fritellini. Det gjør mig virkelig ondt, hvis jeg har berøvet Dig nogle af dine Illusioner ... men Du er ogsaa for naiv ... (idet han gaar ud af Baggrunden.) Ha, ha, ha! Den Naivitet har jeg aldrig kjendt Mage til; det er længe siden, Noget har moret mig saadan.

Trettende Scene.

Pippo, lidt efter Fiametta.

Pippo. Bettina — Fyrstens Elskerinde! Hun har gjort grusomt Nar af mig ... Hvor jeg har været dum! ... Men det var alligevel ikke Ret af hende at behandle mig saadan. Jeg holdt saa meget, saa urimelig meget af hende ... Hun har ikke Hjerte skabt i Livet ... Lad hende kun beholde den gamle Abekat ... Aa, kunde jeg faa Hævn over hende, rigtig grundig Hævn ... men hvordan skal jeg bære mig ad? Jeg er jo spærret inde her. (sætter sig med Hovedet i Hænderne grublende. I det Samme kommer Fiametta fra høire, gaar op til Soldaterne og taler sagte til dem, hvorpaa de gaa.)

Fiametta (gaar frem, rømmer sig). Hm! Hm!

Pippo (ser op). Prinsessen!

Fiametta (afs.) Gud, hvor han er deilig! (høit). Naa, Himlen være lovet, endelig ser jeg Dig da igjen!

Pippo (reiser sig forbauset). Kan De have mindste Fornøielse deraf, saadan en fin Dame ...

Fiametta. Og det kan Du spørge om? ... Er Du da blind, Menneske? ... Hør mig, Pippo! Det har altid været Skik her ved Hove, at det, som man siger, er Manden, der gjør det første Skridt.

Pippo. Det forstaar sig, saadan bruger vi det ogsaa ude hos os.

Fiametta. Men jeg har den dybeste Foragt for alle slige indgroede Fordomme ... og forat give Dig et lille Bevis herpaa, vil jeg gjøre Begyndelsen og tilstaa, at jeg elsker ... elsker ... elsker Dig!

Pippo (med et stærkt Udbrud). Mig! ... (forlegen.) Aa, De vil blot have Løier med mig ...

Fiametta. Nei, Pippo ... Du bryder Dig naturligvis ikke om min Kjærlighed, for Du elsker Bettina ...

Pippo. Elsker Bettina? Nei, ikke mere! ... Jeg hader hende!

Fiametta (henrykt). Hvad siger Du? ... Men saa er der jo ikke Noget iveien for, at Du kan holde af mig.

Pippo. Ikke det Bitterste! (afs.) Paa den Maade faar jeg Hævn over Bettina!

Fiametta. Naa, saa sig mig noget Behageligt ... Jeg skal slet ikke tage det ilde op, det lover jeg Dig iforveien.

Pippo (lidt nølende). De er saa ... saa kjøn!

Fiametta. Aa, det er saadan en almindelig Talemaade! ... Tal frit til mig, tal ud! Jeg bliver ikke vred derover!

Pippo (resolut). Naa ja! ... (griber hende pludselig om Livet). Du er den yndigste Prinsesse, der gives i hele den vide Verden, saa fin og slet ikke stor paa det ... Jeg be-

gynder allerede at holde rigtig af Dig, min egen, lille Sukkerprinsesse ... (stopper.) Maa jeg ogsaa tage et Kys?

Fiametta. Næ, ikke strax! ... Det gjemmer vi, til Papa kommer.

Pippo. Hvad for Noget? Vil De have, at Deres Fader skal se det?

Fiametta. Ja, netop! Jeg har sendt Bud efter ham og to Vidner.

Pippo. Jeg forstaar ikke ...

Fiametta. Jo, saa bliver Papa nødt til at gifte mig med Dig, og det er det, jeg ønsker.

Pippo. Det er nogle af de bedste Løier, jeg har været med til ...

Fiametta (ser op mod Baggrunden). Tys, der er Papa! ... Skynd Dig nu! Tag mig i dine Arme og kys mig og gjør mig en Kjærlighedserklæring.

Pippo. En Kjærlighedserklæring ...

Fiametta. Der er ingen Tid at spilde!

Pippo. Naa ja! (høitravende.) Fiametta, dyrebare Fiametta! Du, som jeg har elsket fra den første Gang, jeg saa Dig! Kom til mit Hjerte, mit Livs Tilbedte!

Fiametta (sagte). Det er udmærket!

(Pippo omfavner og kysser Fiametta; Auran og to Hofkavalerer, som ere komne fra Baggrunden, blive staaende maalløse.)

Fjortende Scene.

De Samme. Auran. To Hofkavalerer.

Auran. Du store Heliogabal! ... Min Datter i Pippos Arme! ... (til Fiametta.) Maa jeg spørge, om det er for at vi skal overvære det Syn, at Du sender Bud efter mig og to Vidner?

Fiametta. Ja, Papa!

Auran (til Hofkavalererne). Gaa! Forsvind! I har Ingenting set, forstaar I! (Hofkavalererne gaa). Men Du skal ikke dø i Synden, din Slyngel af en Faarehyrde!

Fiametta (stiller sig foran Pippo). Veien til ham gaar over mit Lig!

Auran (aldeles forfjamsket). Jeg har aldrig hørt Mage! ... Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gjøre!

Fiametta. Du skal gifte os sammen! ... Om et Øieblik er Historien jo over hele Hoffet, takket være de to Kavalerer ... Der er ingen anden Udvei!

Auran. Men Du vil dog ikke have, jeg skal gifte Dig med saadan en Bondeknold.

Fiametta. Den sande Kjærlighed spørger ei om Rang og Stand ... Jeg elsker ... elsker ... elsker ham!

Auran. Det er akkurat, som det kunde være Bettina ... (slaar sig for Panden.) Vent lidt! ... (afs.) Ja, paa den Maade lader det sig jo arrangere ... Naar jeg gifter min Datter med Pippo, saa vil han jo holde op at forfølge Bettina ... Det er rigtignok en frygtelig Mesalliance ... en Prinsesse og en Faarehyrde ... Der er maaske ogsaa Svinehyrder i Familien ... men ... (til Pippo.) Kom nærmere! ... Fra dette Øieblik udnævner jeg Dig til Hertug af Villa-Rosa.

Pippo. Jeg ... Hertug ...

Auran. Og der vil aarlig blive udbetalt Dig 15,000 Dukater af min Civilliste ... Det vil ikke i mindste Maade genere mig ... Jeg lægger bare paa Skatterne ... Og da Du nu er bleven et ligefrem glimrende Parti, saa giver jeg Dig min elskede Datter til Ægte.

Pippo. Det Hele er en Drøm ... jeg ligger naturligvis i Faarestalden og drømmer.

Auran. Ja, det er sandt, dine Klæder ... Du kan ikke præsentere Dig i den Dragt til Brylluppet ... Jeg skal give de fornødne Ordrer! (ringer, en Page træder ind, som Auran taler sagte med.)

Femtende Scene.

De Samme. Bettina.

Bettina (fra venstre, løber hen til Pippo). Men hvor bliver Du dog af, Pippo? ... Nu har jeg ventet over en Time paa Dig.

Pippo (med en afværgende Bevægelse, stolt). Undskyld, Fru Grevinde ... Jeg har faaet andre Ting at tænke paa.

Auran (i Baggrunden). Kommer De saa, Hertug ...

Bettina (bestyrtet). Hertug?!

Pippo. Ja, kjære Svigerfader, strax paa Minutten ...

Auran (gaar ned). Skynd Dem lidt, kjære Svigersøn!

(Pippo ud af Baggrunden med Pagen efter at have kastet et foragteligt Blik paa Bettina.)

Sextende Scene.

Auran. Fiametta. Bettina. Siden Rocco.

Bettina (tilvenstre, til Auran). Svigerfader — Svigersøn? Hvad skal det sige?

Auran (i Midten). Det skal sige, han ægter min Datter.

Fiametta (tilhøire). Aa, han er ganske ude af sig selv af Kjærlighed til mig.

Bettina (heftig). Vil De saadan stjæle min Kjæreste fra mig ... Nei, nei, nei! ... Men Brylluppet har da heldigvis heller ikke staaet endnu ...

Fiametta. Og hvem skulde forhindre det, lille Ven?

Bettina. Jeg, lille Ven!

Fiametta. Og hvorledes det, kjære Grevinde?

Bettina (med en truende Gebærde). Det skal De snart faa at se, kjære Prinsesse!

Auran (som bliver stubbet frem og tilbage mellem dem). Stille, mine Damer! Maa

jeg bede Dem ... Det Sprog, De fører, er virkelig aldeles udiplomatisk ...

Bettina. Ja, jeg har maaske ikke saa meget Sving paa mig som hun.

Fiametta (drillende). Sving — aa jo! Jeg svinger mine Høns to—tre Gange rundt ...

Bettina. Nei, den Fornærmelse er for grov, den taaler jeg ikke! ... (trækker Hansken af Aurans høire Haand og kaster den over mod Fiametta.) Jeg tilkaster Dem Hansken!

Fiametta (trækker Hansken af Aurans venstre Haand og kaster den over mod Bettina.) Og her har De mit Svar!

Auran (skrigende). Bettina! ... Fiametta! ... Saa, hør dog ...

Bettina (river Aurans Hat af og kaster mod Fiametta). Der har Du den!

Fiametta (river Aurans Halsstrimmel af og kaster mod Bettina). Og der har Du den!

Auran. Rocco! ... Til Hjælp! ... Rocco!

Rocco (ind). Hvad er der? Hvad er der?

Auran. Hold paa Bettina! ... (til Fiametta.) Og Du, værs'god, marsch ind og klæd Dig om!

Fiametta. Ja, Papa! ... (bøier sig ironisk i Baggrunden for Bettina.) Jeg ved ikke, om Grevinden vil overvære Brylluppet?

(Bettina skriger ude af sig selv af Raseri, vil styrte op mod Fiametta og er nærved at rive Rocco og Auran, som holde paa hende, omkuld; Fiametta gaar med haanende Latter.)

Syttende Scene.

Bettina. Auran. Rocco.

Auran. Bare rolig, lille Bettina!

Bettina (vred). Rolig? Og De gifter Deres Datter med Pippo?

Rocco (forbauset). Se, se! Hør' man det!

Auran. Sæt Dem i mit Sted ... Hvad skulde jeg gjøre? De elsker jo hinanden.

Bettina. De elsker hinanden ... Nu forstaar jeg det Blik, han før tilkastede mig ... han foretrækker hende, fordi hun er Prinsesse ... den Usling!

Rocco. Herregud, er det nu Noget at tage saadan paa Vei for?

Auran. Han har naturligvis aldrig ment noget Alvorligt med sin Kjærlighed til Dem.

Bettina. O, det er skjændigt! ... Men hvis han bilder sig ind, at jeg vil dø af Fortvivlelse over hans Troløshed eller gaa i Kloster, saa tager han feil! ... (med hysterisk Latter.) Nei tvertimod! ... Jeg vil ogsaa gifte mig!

Rocco. De!

Auran (forskrækket). Det var da en forban ... forbausende Ide!

Bettina. Det nytter ikke, hvad De siger! ... Jeg vil gifte mig, jeg vil, vil ... og det lige paa Stedet ... det er ligegyldigt, med hvem det bliver! (gaar heftigt frem og tilbage.)

Auran (sagte til Rocco). Hvad skal jeg ulykkelige Fyrste af Piombino nu gjøre?

Rocco (sagte til Prinsen). Ja, det ved jeg ikke ... De husker nok:

„Det mindste Elskovskys ei maa
Berøre Barnets Læber smaa."

(op i Baggrunden.)

Auran (for sig). Aa ja, den forbistrede Paragraf! ... Men der falder mig Noget ind ... det er dog mærkeligt, jeg ikke før har tænkt paa det ... Jeg kan jo selv gifte mig med hende ... jeg skal nok vogte mig for at tage det mindste Kys, da jeg jo ved, at Trolddommen saa er løst med det Samme ... (høit, idet han gaar hen mod Bettina). Bettina! Jeg har et Forslag ... jeg skal skaffe Dig en Mand

Bettina. En Mand?

Auran. Ja, et overordenlig godt Parti ... han er jo vel ikke saadan ganske ung mere, men han har holdt sig meget godt ... meget godt ...

Bettina. Hvem er det?

Auran. Det er mig!

Bettina. Dem!

Auran. Ja! Har Du ikke lagt Mærke til de Følelser, jeg har næret for Dig? Det Parti vilde være mit Livs Lykke, mit Livs sande Lykke ... Jeg overdriver ikke! ... Og tænk, saa bliver Du Fyrstinde af Piombius, Du bliver almægtig i alle mine Lande og Riger.

Bettina. Saa kommer Pippo og Fiametta ogsaa under mit Herredømme, ikke sandt? Jeg kan pine og plage Dem ligesaa meget, jeg vil, og forfølge dem og ærgre dem ...

Auran. Ja, saadan staar der vel ikke ligefrem i Loven, men ...

Bettina. Jeg slaar til! ... Men om De vil blive lykkelig med mig, det vil jeg ikke indestaa for.

Auran. Det ved jeg, jeg vil! ... Men det er vel bedst, at vi holder Bryllup med det Samme? Bryllupsgjæster og Alt er her jo ...

Bettina. Ja, jeg er parat!

Auran. Saa skynd Dem ind og se at finde en Bryllupsdragt ...

Bettina. Det skal være et Øieblliks Sag ... (ud tilvenstre.)

Auran (glad). Aa, det var en udmærket Ide, jeg der fandt paa ...

Rocco (bittert). Som De fandt paa? ... Ligesom det ikke er mig, der engang har fortalt Dem, at det var Noget af det Første, der faldt mig ind, da Bettina kom til min Gaard, selv at gifte mig med hende ...

Auran. Naa ja, det kan forresten nok

være . . . men naar jeg har taget selve Lykkebarnet fra Dig, saa er det ikke mere end rimeligt, at jeg ogsaa tager den Ide fra Dig om at beholde hende for hele Livet.

Rocco. Og saa tvivler jeg ogsaa paa, at De ikke engang giver efter for Fristelsen, naar Deres unge, smukke Kone kommer hen og vil kysse Dem, for De er en gammel Slikmund.

Auran. Ja, jeg er en gammel Slikmund . . . næ, har været, har været. Fra dette Øieblik kysser jeg aldrig mere! . . . Jeg beholder Bettina for min egen Mund; men kysse hende — aldrig! aldrig!

Sang Nr. 14.

1.

Der var en Tid, det nægtes ei,
Da Pigekys de smagte mig
Og jeg løb efter Smaa og Store,
Ved Gud jeg gjor'e!
Og jeg kan huske en Sergeant,
Hvis Kone jeg saa yndig fandt,
Saa jeg gav Manden fire Snore,
Ved Gud jeg gjor'e!
Men nu den Tid er helt forbi
Med min Lyst til Kysseri . . .
Jeg gjor'e det dog — hvis jeg tor'e!

2.

Naar jeg en Skjønhed saa dengang,
Jeg efter hende strax da sprang
Afsted over Stole og Bor'e,
Ved Gud jeg gjor'e!
Men ikke altid glat det gik,
For stundom svære Prygl jeg fik,
Hvis Følger jeg endnu kan spore,
Ved Gud jeg gjor'e!
Ja Gudskelov, den er forbi
Al min Lyst til Kysseri . . .
Jeg gjor'e det dog — hvis jeg tor'e!

Ja, Du kan tro, jeg har levet med min Ungdom! . . . Jeg kunde forrælle Dig mange galante Eventyr, hvis jeg vilde — men jeg vil ikke! (hvisker til ham.) Jeg gjør det nok alligevel, naar jeg er i godt Humeur.

Attende Scene.

Auran. Rocco. Fritellini.

Fritellini (kommer i Bryllupsdragt). Naa, kjære Svigerpapa, her har De mig . . . Jeg haaber ikke, De har ventet paa mig.

Auran. Ventet paa Dem — nei! (sagte til Rocco.) Fy for al Landsens Ulykke! Ham havde jeg helt glemt!

Rocco (sagte). Men hvad vil De sige til ham?

Auran (sagte). Aa, jeg tager det ganske let!

Fritellini. Min skjønne Brud har ikke indfundet sig endnu?

Auran. Deres Brud? (brister ud i Latter.) Ha, ha, ha!

Rocco (ligesaa). Ho, ho, ho!

Fritellini (ser sig forbauset om:). Hvad er der? Hvad skal det betyde?

Auran (sagte til Rocco). Jeg vil ikke tage paa ham med Glacéhansker — af gode Grunde, for dem tog de Pokkers Pigebørn fra mig før. (viser sine Hænder.) Ha, ha, ha!

Rocco. Ho, ho, ho!

Fritellini. Men hvad gaar der af Dem?

Auran (stadig leende). Det er med dyb Beklagelse, at jeg har den Fornøielse at underrette Dem om, at jeg har valgt en anden Svigersøn i Deres Sted.

Fritellini. En anden Svigersøn! . . . Det er en Forhaanelse uden Lige! . . . Men det skal ikke gaa ustraffet hen; De glemmer, hvem min Fader er! . . . Han finder sig ikke i en saadan Fornærmelse, han sender Dem paa staaende Fod en Krigserklæring.

Auran. Tror De, jeg er bange for ham? Jeg er selv en gammel Krikand . . . (retter sig.) Krigsmand, vilde jeg sige . . . (sagte til Rocco.) Og desuden vinder jeg naturligvis alle Slag fra ham, naar jeg fører mit Lykkebarn med i Krigen.

Rocco. Ja, naturligvis!

Fritellini. Det er altsaa Deres sidste Ord?

Auran. Ja!

Fritellini. Godt! Jeg trækker mig tilbage . . . Men det kunde dog nok først interessere mig at faa at vide, hvem det er, hun har foretrukket for mig. (Musiken begynder.)

Auran. De vil strax faa Deres Ønske opfyldt . . . Blot et Øieblikś Taalmodighed! . . . Jeg antager ikke, De vil blive altfor overrasket over hendes Valg.

Nittende Scene.

De Samme. Pippo i Galladragt. Fiametta, lidt efter Bettina. Hele Hoffet, o. s. v.

Sang Nr. 15. (Finale.)

Kor.

Lykkelig bliver vor Prinsesse,
Hun faar en deilig Ægtemand.
Man strax mærker paa hans Noblesse,
Det er en Mand af Rang og Stand.
Lyksalig bliver vor Prinsesse!

Pippo.

Saa kom, velan!

Auran.

Dog først det være
Mig tilladt nu at ha'e den Ære

At presentere Jer min Brud,
For hun ser nemlig saadan ud!

Pippo.

Er det Dig?!

Bettina.

Ja mig!!
Kort og fyndigt:
Jeg gifter mig med Fyrst Auran.
Vi holder Bryllup paa engang,
Ja, ikke sandt, det er jo yndigt!
Hahaha! Jeg af lutter Glæde,
Ler mig vist ihjel — Haha!
Man maa ikke græde
Ved et Bryllup, vel?
Hahaha!

Auran.

Hoffets Skikke
Glem nu ei, min Kjære!

Bettina.

Jeg kan ikke,
Ikke la'e det være!
Hahaha!
Føre jeg vil et muntert Liv!

Auran.

Hun bli'er vist vanskelig som Viv!

Bettina.

Vær ikke bange! Naar paa din Throne
Først jeg sidder, skal Du nok faa Ro!
Jeg elske vil Dig huld og tro,
Ligesom Kaptainens Kone,
Hahaha!

Kor.

Men hvem var da Kaptainens Kone?

Bettina (talende). Hvad for Noget, ved I ikke engang det?

Det er en Vise fra mit Hjem,
Som ved hvert Bryllup kommer frem.
Naar I den hør', I nok forstaar den,
Derfor er det bedst, I faar den.

Auran.

Den kan vi faa en anden Gang.

Bettina.

Det er en høist mærkværdig Sang.

Kor.

Det er vist en mærkværdig Sang!
Syng engang da den Sang!

1.

Bettina.

En kjæk Kaptain han engang røvet
Af Røverne, de slemme, blev.
Hans Kone hun blev saa bedrøvet,
Da hun modtog dette Brev:
„Min kjære Ven, hvis tusind blanke
Dukater Røverne ei faar,
Saa vil til mig der rigt'nok vanke!
Ved Du, hvordan det mig gaar?
Paa Mandag mit Øre de flænger,
Tirsdag de Næsen skjær' af mig,
Men Onsdag op min Krop de hænger."
Ak hvor dog hans Kone skreg:
„Skaf Penge, Penge,
De vil ham hænge,
Dukaterne jeg have maa
Før næste Manda',
For saa jeg kan da
Ham atter faa med Næse paa!
:,: Naar ei en Ægtemand har Ben
I Næsen — sikken En! :,:

Kor.

Naar ei en Ægtemand har Ben
I Næsen — sikken En!

2.

Bettina.

Hun løb omkring, hun græd og dundred,
Men fik til Mandag intet Guld,
Dog Tirsdag var der otte Hundred,
Og Onsdag saa var Summen fuld.
Men saa hun tænkte: En Fadaise
Man altid nødig skal begaa!
Saa kløde hun sin egen Næse,
Ræsonnerende som saa:
Se næseløs at existere,
For min Mand det bli'er for haardt,
Nu det kan ham ikke genere,
Om hans Liv bliver lidt for kort
Nei lad ham hænge,
De mange Penge
Skal Røverne dog ikke faa
Nu godt jeg staar mig,
En Mand jeg faar mig,
Som har en rigtig Næse paa.
:,: Naar ei en Ægtemand har Ben
I Næsen — sikken En! :,:

Kor.

Naar ei en Ægtemand har Ben
I Næsen — sikken En!

Auran.

Er der ei mere?
Saa kan vi la'e os kopulere!

Kor.

Ja, nu med Fryd i Sind
Vil vi paa Bryllup tænke;
I Hymens Rosenlænke
Snart skal I sluttes ind.

(Under Koret tager Auran Bettinas Haand og fører hende paa Scenens venstre Side mod Baggrunden, ledsaget af et Følge af Hoffolk og Pager. Paa høire Side fører Pippo Fiametta paa samme Maade. I Midten af Baggrunden mødes saaledes Bettina og Pippo og slippe hver deres Ægtefælles Haand og ile hen mod hinanden.)

Bettina (gaar frem med Pippo).

Ak, er da Alt forbi?
Du gaar bort, bort fra mig!

Pippo.

Du selv er Skyld deri!

Bettina.

Nei, nei! Den er hos Dig!
Du af Prinsessen der
Har ladet Dig forblinde.

Pippo.
Og Du bar Fyrsten kjær,
Du er hans Elskerinde.

Bettina.
Hvem? Jeg?!
Og det tror Du om mig?
O tro, o tro paa din Veninde!

Pippo.
Denne Røst, disse Ord!
Jeg Dig tror, jeg Dig tror!
Nu er jeg li'esaa glad igjen,
Som dengang hjemme hist paa Landet.

Bettina.
Naar Du blot tror paa mig, min Ven,
Jeg bryder mig om intet Andet.

Pippo.
Nu maa vi herfra følges ad,
For Hoffet passe vi dog ikke.

Bettina.
Jeg følger Dig saa glad, saa glad
Og la'er Grevinde-Titlen ligge —
Høns jeg meget mer' kan li'e.

Pippo.
Faar har mer' min Sympathi.

Bettina.
Naar de si'er med Buk:
Duk-duk-duk!

Pippo.
Naar de si'er, de Kræ:
Mæ!

(Koret gjentager Omkvædet med forbausede Miner.)

Auran.
Hvis ei I nu slutter,
Gjøres her bekjendt:
Om et Par Minutter
Bli'er jeg eddersprændt!

Bettina.
Jeg ud mig vikler nu af Garnet,
Hvori Du fangen holdt mig her.

Auran (afsides).
Skal jeg da miste Lykkebarnet?
(høit.)
Soldater, stans dem, fæld Gevær!

Bettina (afsides til Pippo).
Nu skal den Gamle slemt vi pudse
Floden dér er nær — pas nu paa!
Du svømmer jo?

Pippo.
Som en Karudse!

Bettina.
Derud vi maa!
(høit.)
Saa I har tænkt, at I vilde os fange?
Og nu I tror, at vi for Jer har Skræk?
Vi er kun To og se, I er de Mange,
Men før I aner, er vi væk—væk—væk!

Paa een Gang.

Bettina og Pippo.
De er Herre
For at spærre
Døre og hver en Udgang til.
Men en Kvinde
Altid finde
Kan paa en Udvei, naar hun vil
Ei, ei, ei!
Saa I har tænkt, at I vilde os fange?
Og nu I tror, at vi for Jer har Skræk?
Vi er kun To og se, I er de Mange,
Men før I aner, er vi væk—væk ...

De Øvrige.
Vi er Herre
For at spærre
Døre og hver en Udgang til,
Og skjøndt Kvinde
Ei hun finde
Kan paa en Udvei, naar hun vil.
Nei, nei, nei!
Nu vi har tænkt, at vi ville Jer fange,
I kan ei nægte, I for os har Skræk;
I er kun To og se, vi er de Mange,
I kan umuligt slippe væk—væk ...

(Bettina og Pippo springe ud af Vinduet. Almindeligt Forfærdelsesskrig.)

Alle.
Den Brudgom og den Brud,
De sprang i Vandet ud,
Sprang ud!!

(Fiametta synker besvimet om i Armene paa Hofdamerne. Auran besvimer i Roccos Arme.)

Tredie Akt.

(Stor Sal i en Gjæstgivergaard i Hertugdommet Pisa, Baggrunden er meget aaben ud til et Landskab ved Solnedgang. Døre paa begge Sider. Simpelt Bohave.

Første Scene.

Matheo, Sergent Parafante og Soldater af Hertugen af Pisas Armee. Ved Tæppets Opgang sidde Soldaterne og drikke. Matheo og Opvartningspiger betjene dem.

Sang Nr. 16.

Soldaterne.
Fyld mit Bæger! Fyld det atter!
Kom, Matheo, hid!
Giv Dig ikke Tid!
Nu vi under Skjæmt og Latter
Rundtom i vor Leir
Feire vil vor Seir.
:,: Skjænk atter! :,:

Parafante.
Jo mere og mere jeg drikker,
Desmere lider jeg af Tørst.

4 Soldater.
Drikke vi vil, indtil vi ligger.
Skaal for den, som dertil naar først!

Matheo.
Jaften jeg for Eder skjænker,
Slide maa jeg som Kjældersvend;
Men glad jeg paa imorgen tænker:
Saa har I Alle Tømmermænd!

Soldaterne.
Fyld mit Bæger! Fyld det atter!
Kom, Matheo, hid!
Giv Dig ikke Tid!
Nu vi under Skjæmt og Latter
Rundtom i vor Leir
Feire vil vor Seir.
:,: Skjænk atter! :,:
Ei vi nøi's med Slatter!
Skjænk nu, saa det batter!
Vis din Flid!

Matheo (afsides). Gid de vilde kvæles i Vinen, det Røverpak!

Parafante (reiser sig og gaar hen til ham). Jeg syntes, Du sagde Noget? Var det til mig, Du talte?

Matheo. Næ, det var bare Noget, jeg saadan stod og tænkte paa ... Naa, nu har I nok forresten igjen vunden en stor Seir over Fyrst Auran?

Parafante. Ja, glimrende! ... Ja, Lykken er med vore Vaaben, maa man sige. Nu er det godt og vel en Maaned siden, at vor høie Fyrste, Hertugen af Pisa, erklærede den gamle Parykblok, Fyrst Auran, Krig, og i al den Tid er der næsten ikke gaaet en eneste Dag, uden at han har faaet paa Gummerne.

1ste Soldat. Men det er ogsaa Prins Fritellini, som har Overkommandoen.

2den Soldat (til Matheo). Du føler Dig vel ogsaa umaadelig stolt over, at han har opslaaet sit Hovedkvarter her hos Dig?

Matheo. Ja, jeg er rasende glad ... (afsides.) Gid de var Pokker ivold, Allesammen!

Parafante. Ja, uden Forkleinelse for vor Prins, saa maa jeg dog sige, at en god Del af Æren tilkommer Kaptain Pippo.

1ste Soldat. Ja, han slaas som en Løve ...

2den Soldat. Han ved ikke, hvad Frygt vil sige ...

1ste Soldat. Nei, det har Du Ret i. Gud ved forresten, hvor han stammer fra?

Parafante. Ja, det er der Ingen, der rigtigt ved ... Man fortæller, at der omtrent for en Maanedstid siden meldte sig to Bønder til Hovedkvarteret og bad om at blive indrullerede. De fik Begge deres Indskrivningsbeviser, og Armeen har været godt tjent med dem, for den Ene af dem, ham som kaldte sig for Pippo, viste sig saa tapper, at han snart avancerede op til Kaptain, og den Anden, som altid har holdt sig til ham, er nu hans Oppasser.

1ste Soldat. Ja, det er en løierlig Historie ...

2den Soldat (i Baggrunden). Stille! ... Prinsen kommer!

Parafante. Prinsen! ... Op, Folk! ... Rør Trommerne, Drenge!

(Alle reise sig og stille sig i Geled; to Tambourdrenge stille sig foran og slaa paa Tromme. Fritellini kommer i Generalsuniform fra Baggrunden.)

Anden Scene.

De Samme, Fritellini.

Sang Nr. 17.

Fritellini.
Hør blot! Hør blot!
Hvor kjækt og flot!
Ja, den er min Fryd
Trommens Lyd.

1.

For Musik jeg har ingen Øre,
Fatter ei Melodiens Magt,
Men naar Trommestikken I røre,
Trommer mit Hjerte strax i Takt.
Ja, jeg for Trommen sværmer nu engang,
Det er et Instrument af første Rang.
:,: Rataplan! Rataplan!
Hvilken Klang! Hvilken Klang!
Hvergang Marschen falder os lang,
Letter den Humeuret, saa ei Veien bli'er trang,
Og til Trommens Akkompagnement
Maa Soldaten stemme op en Sang! :,:

Kor.
Rataplan! Rataplan! o. s. v.

2.

Fritellini.
Trommens Lyd ei ude kan stænges,
Den til mit Hjerte finder Vei.
Om saa Trommehinden skal sprænges,
Den gjennem Øret trænger sig.
Men ei med Ørene jeg derfor hang,
Naar bare Trommeskindet selv ei sprang.
Rataplan! Rataplan! o. s. v.

3.

Fritellini.
Hvad er selv den skjønneste Trille
Imod et Trommehvirvelkor?
Nattergalen blive den Lille

Maa imod en Tambourmajor.
Ja, naar man trommer, rundt i Skov og Vang
Strax da forstummer hver en Fuglesang.
:,: Rataplan! Rataplan!
Hvilken Klang! Hvilken Klang!
Hvergang Marschen falder os lang,
Letter den Humeuret, saa ei Veien bli'er trang,
Og til Trommens Akkompagnement
Maa Soldaten stemme op en Sang! :,:

Kor.

Rataplan! Rataplan! o. s. v.

Fritellini (til Soldaterne). Træd af! ... Hør, er Kaptain Pippo ikke her? ... Han har udbedt sig en Samtale med mig, og jeg troede, jeg havde truffet ham her.

Tredie Scene

De Samme. Pippo i Kaptainsuniform. Bettina i Soldateruniform.

Pippo. Hr. General! Jeg melder mig...

Fritellini. Ræk mig Haanden, Kaptain! Ja, det siger jeg høit, saa I Alle kan høre det, at det er denne brave Mand, vi skylder hele vort Held.

Pippo. Aa Deres Høihed! ... Jeg ved nok, jeg har min Andel i Seiren; men nu gjør De mig altfor indbildsk ...

Fritellini (klapper ham paa Skulderen). Ja, ja! Lad nu det være godt! ... Du vilde tale med mig?

Pippo. Ja, Deres Høihed, jeg vilde udbede mig en Gunst af Dem.

Fritellini. Sig frem ... Du ved, jeg nægter Dig ikke Noget.

Pippo. Jamen det er saadan noget underligt Noget ... Naa, ligesaa godt springe i det ... Jeg vilde gjerne gifte mig ...

Fritellini. Gifte Dig ... Se, se! ... Med hvem?

Pippo (peger paa Bettina, som træder ind). Med min Oppasser!

Alle (forbausede). Med sin Oppasser? ... Hvad for Noget?

Bettina (med militær Hilsen for Fritellini). Hvis Hr. Generalen vilde vise os den Naade ...

Fritellini (smilende). Ja, jeg forstaar nok ... I har min Tilladelse!

Parafante og Soldaterne. Hans Tilladelse?

Fritellini. Ja, det vil sige, jeg forudsætter naturligvis, at din lille Oppasser er et Fruentimmer.

Parafante og Soldaterne. Et Fruentimmer?

Pippo. Forstaar sig!

Bettina. Ja, Kammerater, et Fruentimmer, som af Kjærlighed har trukket i Soldatertrøien ... Jeg skammer mig ikke ved at sige det ligefrem ... Jeg elsker ham, den Tyksak! (klapper Pippo paa Kinderne.)

Pippo (kjærligt). Du, lille Hex!

Fritellini (rømmer sig). Hm! Hm!

Pippo (indtager igjen en militær Holdning). Hvad er det ogsaa for Noget?

Bettina (med militær Hilsen). Tilgiv, Hr. General!

Pippo. Ja, Folk, for at fortælle det Hele med to Ord, det er min lille Kjæreste. Hun sprang i Vandet med mig for at undgaa Fyrst Aurans Efterstræbelser, for han var ogsaa forliebt i hende og vilde gjøre hende til sin Kone.

Fritellini. Og et dristigt Spring var det ... jeg var selv Vidne til det.

Bettina. Vi svømmede heldigvis begge To som et Par Lax, og vi blev snart efter tagne op af nogle Fiskere, som gav os Husly og Mad og Klæder. Saa fik vi at vide, at Hertugen af Pisa havde erklæret Fyrst Auran Krig, og saa sagde jeg til Pippo: „Lad os se at naa Prins Fritellinis Leir, dèr er vi da fri for at blive forfulgte!“ Saa meldte vi os ...

Fritellini. Og jeg optog dem strax med Glæde ...

Pippo. Vi kom i Slag ... Bettina var altid ved min Side. Jeg havde Lykken med mig ...

Bettina. Den første Dag erobrede han en Fane ...

Fritellini. Og jeg gjorde ham til Korporal ...

Bettina. Den anden Dag erobrede han en Kanon ...

Fritellini. Og jeg gjorde ham til Sergent ...

Pippo. Den tredie Dag erobrede jeg ... Ja hvad var det nu? ... Jeg husker det skam ikke mere, jeg har erobret saa mange Sager ... Og ikke et Saar, ikke den mindste Rift! Ja, sikken et Held, sikken et Held! ... Og nu kommer det Allerbedste, nu gifter jeg mig, og det endnu idag, inden Solen gaar ned.

Fritellini. Et fuldstændigt Giftermaal ved Trommen! ... (peger paa Bettina.) Men ... denne Dragt? ...

Bettina. Forstaar sig, jeg har hele Bryllupsstadsen færdig.

Pippo. Ja, vi har sørget for Alt ... Vi har leiet os et Værelse dèr (peger tilhøire) ... det forstaar sig, Leiligheden er jo ikke saa overdreven elegant ...

Bettina. Men hvad gjør det, naar man kun holder rigtig meget af hinanden ... og det gjør vi, ikke sandt, Du Sukkermand? (klapper ham paa Kinderne.)

Pippo (kjærligt). Jo, min Putte!

Fritellini (rømmer sig). Hm! hm!

Pippo (indtager igjen en militær Holdning). Hvad er det ogsaa for Noget?

Bettina (med militær Hilsen). Tilgiv, Hr. Kaptain! ... Naa, nu maa jeg nok ind og klæde mig om; (ud tilhøire kyssende paa Fingren ad Pippo).

Fjerde Scene.

Fritellini, Pippo, Matheo.

Fritellini (med et Suk). Ja Du er lykkelig, Pippo! ... Du har fundet en Pige, som elsker Dig og hæver Dig til Skyerne ... men jeg Stakkel! Fiametta foragter mig ...

Pippo. Aa, tænk aldrig paa det ... De maa se at finde Adspredelse paa en eller anden Maade ...

Fritellini. Det gjør jeg ogsaa, det gjør jeg ogsaa ... jeg slaar jo hendes Dumrian af Fader hver Dag ...

Pippo. Ja, ser De det, det er jo allerede Noget ... Det maa jo dog altid more Dem ... Forresten siger man jo, at De har slaaet ham saa grundigt, at han allerede er flygtet sin Vei.

Matheo (afsides). Hvad? Den stakkels Auran!

Pippo. Der er stor Glæde blandt Soldaterne i den Anledning ... Man hører ikke Andet end: Hvor er Auran? Har De set Auran? ... Ja, De har vel hørt den Vise, der er lavet derom?

Matheo (afsides). Saadan nogle Banditter!

Pippo. Hvad?

Matheo. Jeg ... jeg sagde ikke Noget ... jeg tørrer bare Borde af ...

Pippo. Du trænger vist selv til en Tøraf!

Fritellini. Ja, det fik at være, hvad det var, at Fyrst Auran har maattet flygte i al Stilhed, men at hans Datter ... min Fiametta ... ja, for jeg elsker hende endnu ... og naar jeg tænker paa, at hun maaske flakker vildsom og forhungret om ...

Pippo. Ja, nu kan hun have det saa godt, hvorfor vilde hun ikke tage Dem. (Støi udenfor.)

Fritellini. Hvad er det? Er der noget paafærde?

Matheo (i Baggrunden). Det er Soldaterne, som har faaet fat i nogle Bønder ... Det ser ud til at være Landsbymusikanter ... de kommer herhen ...

Fritellini. Kom, Kaptain! Det er ikke værd at træffe paa det Tiggerpak!

Pippo. Som Hr. Generalen befaler! (Begge ud.)

Matheo. Naa, der har vi dem!

Femte Scene.

Matheo, Parafante, Soldater lidt efter Auran, Fiametta, Rocco.

(Soldater komme ind fra Baggrunden og føre Auran, Fiametta og Rocco med sig. Disse ere udklædte som Landsbymusikanter; Auran har stort, rødt Skjæg og bærer en Sækkepibe, Rocco har stort, sort Skjæg og en Klarinet: Fiametta har lange Haartjavser ned i Ansigtet og bærer en Tambourin.)

Sang Nr. 18.

Parafante.

Kom uden Frygt hen til mig,
For Pokker vi spiser Jer ei.
Bare om Et vi Jer fritter:
Hvad I egenlig er for Banditter?

Auran.

Vi synge for Penge af Trang,
Vort Instrument se her engang.

Rocco.

Vort Instrument se her engang.

Fiametta, Auran, Rocco.

Pling! Plang! Pling! Plang!

Fiametta.

Ja Sækkepibens Lyd og Tambourinens Klang
Paa vor Vandring os følger, naar vi synger vor Sang.

De Tre.

Pling! Plang! Pling' Plang!

Parafante.

Aa, lad os en Vise da høre,
En Kobbermønt offrer jeg strax.

Rocco.

Ja, hvad vil I ha'e for en Slags?

Parafante.

Glæde kan I vore Øre
Især med den nyeste Sang.
Den bær' blandt alle Prisen
Giv os Visen
Om den gamle Orang-Utang.

Auran.

Den der dreier sig om Fyrst Auran?

Kor.

Ja, Fyrst Auran!
Den er mest moderne for Tiden den Sang!

Fiametta (til Auran).

Din egen Skjændsel nu skal høres!

Auran (sagte).

Det er drøit, meget drøit; men maa gjøres!
En Fyrste uden Land og Hof
Vise maa, han er Filosof.

(bukker, høit.)

„Visen om en Orang-Utang!"

Kor.

Det er den mest moderne Sang!

1.

Auran.

Piombino, Fyrstendømmet,
Mistet har sin bedste Skat.
Fra Menageriet rømmet

Er en gammel Abekat.
Til det smukke Kjøn han kured',
Skjøndt det var et gammelt Dyr.
Derfor kneb han ud af Buret
Og gaar nu paa Eventyr.
Hans Signalement hør engang!
Paa hans Halsbaand staar Auran
Utang!
Prygles skal han Dag og Nat,
Ei skal han klappes,
Naar at han nappes,
Og pas paa, det gaar nok glat
At faa den Abekat
Fat!

Kor.

Prygles skal han Dag og Nat
Ei skal han klappes,
Naar at han nappes,
Og pas paa, vi skal nok fat
Faa i den Abekat.

2.

Auran.

Grim han er som bare Fanden,
Selv blandt Aber er han styg.
Haaret voxer ned i Panden,
Og saa er det kun Paryk.
Lange Arme, ganske tynde,
Skjæve Ben, og tænk, hvor trist!
Hvor hans Læggе de begynde,
Det har aldrig Nogen vidst.
Han som Don Juan, tænk engang!
Han er deilig, den Auran
Utang!
Prygles skal han Dag og Nat, o. s. v.

3.

At de Skabninger er kvikke,
Det har hidindtil man troet,
Det er denne her dog ikke,
Han er nemlig Idiot.
Men skjøndt ei der paa vor Klode
Find's saa dum en Abekat,
Er der nu dog paa hans Ho'ede
Ud en stor Belønning sat.
Sørg da for og fang ham engang!
Han er Penge værd, Auran
Utang!
Prygles skal han Dag og Nat, o. s. v.

Kor (medens Fiametta samler Penge ind paa Tambourinen).

:,: Som Sanger er Du sjelden,
Kom frem med Bøssen nu.
Vi afbetaler Gjælden,
Her har en Skilling Du! :,:

Parafante.

Hør en Gang
Hornets Klang!
Lystre maa vi Apellen!
Afsted,
Følg med!

Kor.

Prygles skal han Dag og Nat,
Ei skal han klappes,
Naar at han nappes,
Og pas paa, vi skal nok fat
Faa i den Abekat!

(Alle Soldaterne gaa.)

Sjette Scene.

Auran, Fiametta, Rocco, Matheo.

Auran (til Fiametta, som tæller Pengene). Hvormeget er der?

Fiametta. 39 Sous.

Auran. Det har mit allerhøieste Mishag ... Naa, det er sandt, de Tider er forbi. ... Ja, saa put Du dem bare i Lommen! ... 39 Sous, he, en fyrstelig Formue!

Matheo. Naa, er I saa færdige? ... Stik saa af med Jer!

Auran (vred.) Stik af ... (blidt.) O, Matheo, Matheo!

Matheo (forbauset). Hvad er der?

Auran. Husker Du Fyrst Auran den 27de, hos hvem Du engang havde Tjeneste som Kok?

Matheo. Javel husker jeg ham, det er jo ikke saa længe siden, jeg tjente der... Han var ikke videre kløgtig af sig, men det var en rigtig, skikkelig Fyr.

Auran (trykker rørt hans Haand). Tak for de Ord!...Du kalder mig dog for en skikkelig Fyr...de Andre skjælder mig ud for et Dyr...Oran—uf! Orangutang! Gid Fanden havde de Abekatte.

Matheo. Hvad betyder al den Snak?

Auran. Matheo! ... (tager Skjægget af.) Se paa mig!

Matheo. Fyrst Auran!

Auran. Nei, forhenværende Fyrste... jeg hører til de landflygtige Monarker.

Matheo. Det er altsaa sandt, hvad Rygtet sagde?

Auran. Ja, det er Bjergaanden, der er Skyld i det Altsammen... Krigen gik uheldigt for mig, jeg tabte den ene Gang efter den anden, Hertugen af Pisa derimod sad i Held hele Tiden, og saa begyndte mit kjære Folk at raabe paa, at jeg var en daarlig Makker og at de ikke vilde finde sig i de mange Udbetalinger, fordi det var mig, der lod Fjenden vinde hele Spillet paa Grund af mine Bommerter.

Fiametta. Og tænk Dig, hvor rædsomt, tilsidst stormede de Slottet...

Auran. Men heldigvis havde jeg da læst min Verdenshistorie og vidste, hvad en Fyrste havde at gjøre i saadan et Tilfælde, og saa listede jeg mig ned ad Bagtrappen.. der var nemlig saadan en i mit Slot...ja, det er jo sandt, Du har jo været Kok der — Kjøkkentrappen, Du ved...og med mig

fulgte kun min Datter der og min Overkammerherre...

Rocco (tager Skjægget af). Forhenværende Overkammerherre...

Auran. Ja, det er rigtigt, forhenværende Overkammerherre hos en forhenværende Fyrste og hans forhenværende Datter.

Rocco. Uheldigvis havde vi glemt at tage Pengekassen med.

Auran. Ja, man glemmer altid Noget, naar man saadan skal skynde sig...Naa, vi slap lykkeligt ud af Byen.

Fiametta. Og flakkede saa om fra Sted til Sted. Vi turde kun vove os ud, naar Mørket var faldet paa, for Papas elskede Undersaatter havde udsat en Pris paa hans allerhøieste Hovede.

Auran. Ja, og kan Du gjætte, hvad det var for en allerhøieste Pris? 463 Dukater! Det er dette ulige Tal, der irriterer mig... de kunde dog gjerne have afrundet Prisen opefter ... som f. Ex. 500 Dukater ... det vilde jeg have anset for en meget passende Betaling.

Fiametta. Endelig kom vi til at tænke paa din Gjæstgivergaad, vi sneg os over Grænsen og troede os allerede i Behold, da vi opdager, at vi er dumpede ned midt i Fjendens Kvarter.

Matheo. Stakkels Fyrste og Prinsesse!

Auran. Ja, saadan Noget vilde have været aldeles utænkeligt for en Maaned siden.

Matheo. Hvorfor?

Auran. Fordi dengang havde jeg jo endnu mit lille... Naa, det er sandt, det forstaar Du ikke .... men Rocco forstaar mig, han er den Eneste, som forstaar mig. (nikker til Rocco).

Rocco (nikker igjen). Det gjør jeg! (Klokkerne begynde at ringe, man hører Musik udenfor.)

Fiametta. Hvad betyder den Klokkering-ning?

Matheo. Aa, det er ikke Andet, end at her skal være Bryllup.

Rocco. Hvem er det, der gifter sig?

Matheo. Det er en ung Pige, Bettina hedder hun...

Auran (farer tilbage). Bettina!

Fiametta og Rocco. Bettina!

Auran. Er hun her...

Rocco. Og holder Bryllup...

Fiametta. Med hvem?

Matheo. Med en Kaptain Pippo.

Fiametta (med et Skrig). Pippo!

Auran. Pippo!

Fiametta. Han gifter sig ... Hører De, Papa! ... Aa, mit Hjerte!...Jeg besvimer! (synker om.)

Matheo (har grebet en Stol). Men Gud, hvad er der?

Auran. Kom med Noget til hende, Matheo!

Matheo. Ja, hvad skal det være?

Auran. Hvor kan Du spørge saa dumt? Til en Prinsesse...Hofmansdraaber naturligvis!

Matheo. Strax paa Minutten! (løber ud.)

Rocco (paa høire Side af Fiametta). Lad os banke hende lidt i Hænderne...

Auran (paa venstre Side). Lad os det! ...Det hjælper forresten aldeles ikke, men lad os det!

Rocco (bankende i Fiamettas ene Haand.) Naa, saa Bettina holder altsaa Bryllup...

Auran (bankende i Fiamettas anden Haand.) Ja, saa meget desto bedre...

Rocco (forbauset). Siger De saa meget desto bedre til det? ... Men saa mister hun jo sin Gave som Lykkebarn...

Auran. Ja, det er jo det Bedste, der kan arrivere, naar hun ikke er hos mig, men hos min Fjende, kan Du ikke forstaa det?

Rocco. Naa, saadan at forstaa!

Auran (hen til venstre). Matheo! Hvor bliver de Draaber af?

Rocco (stadig mastinmæssig bankende i Fiamettas Haand). Jeg kan ikke vente mig Noget af Auran, men naar jeg underretter Fritellini om, at han har et Lykkebarn i sin Besiddelse, kan jeg vente mig Alt af hans Erkjendtlighed . . . (slipper Fiamettas Haand og gaar op). Herregud, Matheo! De Draaber!

Auran (kommer ned igjen og giver sig igjen til mastinmæssig at banke i Fiamettas Haand). Fritellini mister sit Lykkebarn . . . Sikken et Held! . . . Jeg vil igjen se at samle nogle af mine Folk og gaa imod ham . . .

Rocco (ned igjen, tager Fiamettas Haand, afs.). Jeg vil sige Alt til Fritellini ... de maa ikke holde Bryllup! (slaar stærkt i Fiamettas Haand).

Auran (afsides). De skal holde Bryllup! (slaar stærkt i Fiamettas Haand).

Fiametta (vaagner op). Hvor er jeg?

Rocco. Hun aabner Øinene . . .

Auran. Hun aander . . . Jeg aander atter!

Matheo (kommer med en Flaske). Her er Draaberne til den høie, forhenværende Prinsesse.

Auran. Tak, nu er det det Samme! . . Hun er ogsaa kun forhenværende besvimet (Jubel og Hurraraab udenfor.)

Fiametta (farer op med et Skrig). Ah, det er sandt! . . Nu husker jeg det Hele . . Det er hans Bryllup.

Matheo (i Baggrunden). Nu kommer Brudefolkene!

Auran. Mod, min Datter, Mod!

Fiametta. Stol paa mig, Papa!

Matheo. Der har vi dem!

Auran (til Rocco). Skjæggene paa . . .. og saa herind i en Fart! (de skjule sig i Værelset tilvenstre).

Syvende Scene.

De Samme, Pippo og **Fritellini** i fuld Uniform, **Bettina** i Brudedragt, **Soldater.**

Sang Nr. 19.

1

Pippo.

.,: Nu er Du min! :,:
Nu kan os Intet mere skille,
Du er min Brud, Du søde Lille!
Saa frisk og fin.
Nu er Du min!
Glæden næsten har gjort mig svimmel,
Jeg er i den syvende Himmel.
Nu er Du min, ja, nu er Du min!

2

:,:Nu er Du min! :,:
Jeg føler Blodet i mig suse
Og mærker, Lykken kan beruse
Langt mer' end Vin.
Nu er Du min!
Ja tænk, for hele, hele Livet
Du har Dig selv til mig nu givet!
Nu er Du min, ja, nu er Du min!

Fritellini.

Nu vi Alle maa erkjende,
Er vort Hverv tilende,
Og jeg derfor foreslaar,
At vi nu si'er Farvel og gaar.

Fiametta (med Døren tilvenstre paa Klem.)
Finder Du ham ikke rar?

Auran.

Ja hvem?

Fiametta.

Fritellini, Fa'er!

Auran.

Fritellini? — Hvad beha'er?

Fiametta.

Naar sig Pippo gifter,
Sind jeg skifter,
Prinsen jeg fandt
Nu strax charmant,
Ja, høist charmant!

(Pippo taler imedens med sine Kammerater.)

Kor.

Vort Hverv er nu tilende,
Vi ei mer' at gjøre har.
En Afskedshilsen sende
Vi det unge Brudepar.
Ja, vi vil nu Pladsen vige
Og Farvel dem sige,
Næ de lykkelige To
Tilbage lade vi i Ro!
I Ro, i Ro, i Ro, i Ro!

(Alle liste sig sagte bort efterat have fulgt Bettina til Døren tilhøire. Fiametta kaster et kjærlighedsfuldt Blik paa Fritellini og lukker Døren tilvenstre.)

Ottende Scene.

Pippo, strax efter **Rocco,** siden **Auran.**

Pippo (alene, hilser ud ad Baggrunden). Farvel, Folk, Farvel! ... (frem.) Gudskelov, endelig gik de dog! ... Jeg er alene ... alene med min smukke lille Kone...Ja, hvor blev hun nu af?...Aa, hun gik ind...At det altsaa dog engang skulde komme saa vidt, at hun blev min — min! ...Hvor saa hun dog ikke smuk ud i sin Brudedragt, saa uskyldig og saa blufærdig; hun har aldrig været saa yndig som idag ... Jeg maa ind og se paa hende igjen, (gaar over mod høire; under de sidste Ord er Rocco kommen listende ud fra venstre og er gaaet over Scenen paa Taaspidserne; idet Pippo staar i Begreb med at aabne Døren, banker Rocco ham paa Skulderen, Pippo vender sig hurtigt om.) Hvad er der?

Rocco. Undskyld, Kaptain, et Ord!

Pippo. Hvem er I?

Rocco (tager Skjægget af). Se selv!

Pippo (meget overrasket). Fa'er Rocco... min gamle Husbond... Hvad gjør I her?

Rocco. Jeg maa tale med Jer ...

Pippo. Tale med mig? Nu? ... I har valgt en daarlig Tid ... Det maa I opsætte til en anden Gang.

Rocco (hurtigt). En anden Gang — umuligt! Det maa netop ske nu, i dette Øieblik; Eders Velfærd staar paa Spil.

Pippo. Min Velfærd? Tal ... Men skynd Dig!

Rocco. I har i den sidste Maaned gjort en glimrende Karriere ... I er stegen fra den ene Grad til den anden, Prinsen udmærker Jer fremfor Alle, og hvad tror I Grunden er til alt dette?

Pippo (retter sig stolt). Min Kraft og mit Mod!

Rocco (brister i Latter). Hahaha! ... Aa nei, lad være! ... Hahaha! ... I maa ikke være saa morsom!

Auran (aabner forsigtigt Døren tilvenstre). Hvor Pokker mon Rocco blev af? ... (opdager ham.) Naa, der staar han jo ... og det er jo Pippo.

Rocco (leende). Jeres Kraft og Jeres Mod! ... Hahaha!

Pippo (fornærmet). Men hvad skal denne dumme Latter betyde?

Rocco. Undskyld, men jeg kan ikke lade være! ... Jeres Mod! ... I ved jo ligesaa godt som jeg, at I er den største Ertekjælling, der kan gaa i to Sko ... Næ, det kommer heller ikke deraf, men nu skal jeg sige Jer, hvorfra Jeres Held skriver sig ... Det er et Fruentimmer, der er Skyld i det Altsammen. og det Fruentimmer er Bettina, for Bettina er et Lykkebarn.

Pippo (glad overrasket). Et Lykkebarn!

Auran (afsides). Han siger ham det Hele, det gamle Fæ!

Pippo. Et Lykkebarn! ... Men er I ogsaa aldeles vis paa, hvad I siger?

Rocco. Ja, naturligvis ... Og jeg synes, det bedste Bevis er det Held, der har forfulgt Jer i den Maaned, I har været sammen med hende ...

Pippo. Ja, I har Ret! ... Men det er jo mageløst! Min lille Kone er et Lykkebarn — det skal hun have et Extrakys for!

Rocco (holder ham tilbage). For Guds Skyld, gjør ikke det, Ulykkelige!

Pippo. Hvadbehager?

Rocco Ved I da ikke, at hun saa strax taber sin Lykkegave?

Pippo. Taber sin Lykkegave, fordi jeg kysser hende?

Rocco. Ja netop! Hør, hvordan Ordene lyde:

„Men Lykkegaven mistes let!
Naar Barnets Uskyld mindste Plet
Har faaet, svinder Gaven brat.
Det mindste Elskovskys ei maa
Berøre Barnets Læber smaa,
Thi Held og Lykke saa Godnat!"

Pippo (fortvivlet). Nu forstaar jeg, hvorfor Fa'er Antonio i sin Tid vaagede saa strengt over hende og havde bildt hende ind, at det var en Dødssynd at kysse et Mandfolk ... og hun har troet saa godt paa hans Historier, at hun ligetil nu ikke har været at bevæge til at give mig et eneste, lille Kys.

Rocco. Ja, der ser I selv!

Pippo. Men hvad skal jeg gjøre, jeg Ulykkalige? ... Jeg elsker min Kone saa høit.

Bettina (udenfor). Pippo! ... Pippo!

Pippo. Hører I, hun kalder paa mig ..

Rocco. Vær stærk! Husk hele Jeres Fremtid staar paa Spil! ... Har I da Lyst til igjen at give Jer til at tjene Jeres Brød som Faarehyrde?

Pippo. Nei, aldrig!

Rocco. Naar I derimod vil lade være med nogensinde at kysse hende, saa vil I høste Hæder og Ære og faa ligesaa mange Penge, I ønsker Jer.

Bettina (udenfor). Pippo! ... Kjære Pippo!

Pippo. Hører I? ... Tys! ... Jeg synes, hun kommer ...

Rocco. Mod! Vær urokkelig!

Pippo. Urokkelig ... ja, det er let nok sagt! ... Men hvordan skal jeg bære mig ad? ... Naar der blot var En, som kunde give mig et Raad ..

Rocco. Vent lidt, det falder mig ind! ... (peger tilhoire.) Jeg gaar derind, og hvergang I er ved at give efter, saa spiller jeg Melodien om Lykkebørnene paa denne her (viser sin Klarinet).

Pippo. Naa javel ... lad gaa!

Auran (afsides). Gudskelov, jeg har min Sækkepibe hos mig...vi faar at se, hvem der vinder i denne musikalske Væddekamp, for jeg stikker ikke Piben ind endnu (over tilvenstre).

Bettina (fra hoire med en Lampe i Haanden). Men Pippo dog...Naa, der staar du! (sætter Lampen fra sig.)

Pippo (afs.). Der er hun!

Niende Scene.

Pippo, Bettina. Auran skjult tilvenstre, Rocco tilhoire.

Sang Nr. 20.

Bettina.

Pippo dog, hvad skal det betyde?
Jeg kalder Dig — Du kommer ei!
Hvis Du mig ikke vil adlyde,
Hvorfor har jeg saa giftet mig?

Pippo (afs.).

Aa, hvor det er skjændigt,
At det er nødvendigt,
At den søde Smaa
Jeg aldrig kysse maa,
Ei kysse maa!

Bettina.

Sig, hvorfor Ho'det bort Du vender?
Og hvorfor dreier Du Dig rundt?

Pippo.

Jo, jeg har ondt i mine Tænder,
Det gjør saa ondt, aa, det gjør saa ondt.

Bettina.

Har Du ondt i dine Tænder?
Det var slemt, ja meget slemt;
Men saa jeg et Middel kjender,
Som kurerer Dig bestemt.

Pippo.

Av, min Tand!

Bettina.

Jeg som Dokter ...

Pippo.

Min Tand!

Bettina.

Ug faar med Kryds!

Pippo.

Ei hjælper Salver, Dekokter!

Bettina.

Nei, jeg blot gi'er Dig et Kys.

Begge.

Blot et Kys!

Bettina.

Tænk hvor heldigt, at vi er gifte!
Det Forargelse ei kan stifte.
Nu kan det udmærket godt gaa an:
En Kone maa kysse sin Mand!
Kan Du huske ude paa Landet,
At et Kys jeg nægted Dig saa tidt?
Nu er det noget ganske Andet,

Kys mig kun frit, kys mig kun frit!
Det vil din Smerte bringe Lindring,
Nu er der ei mer' nogen Hindring,
:,: Nu er Du jo min Ægtemand, :,:
Og nu kan det saa udmærket godt gaa an!

Pippo (afs.)

Hvor jeg staar her dog dum og klodset,
Hvis jeg tøved, saa var jeg tosset!
(gaar hen mod Bettina.)

Rocco (afs.).

Nu gesvindt, nu begynder jeg!
(spiller Lykkebarnsmelodien; Pippo stanser).

Bettina.

Min Ven! Gener Dig ei
For mig!

Pippo (afs.).

Men saa mig Lykken
Vender Ryggen!
(høit.)
Aa—av! Av—av!
Du til Tandpine ikke kjender.
Et Jav! Et Jav
Har jeg i de forbistrede Tænder.

Bettina.

Min stakkels Ven! Gid af din Smerte
Det Halve jeg ku' ta' paa mig!

Pippo.

Hvad hun har, hvad hun har for Hjerte!
Ak nei, hende modstaar jeg ei!

Auran (afs.).

Hør nu mig... (spiller Vogtersangen.)

Pippo.

Hør blot disse Toners Klang!
Den Sang vi sang
Saa mangen Gang!
(til Bettina.)
Pinen er fra Tænderne forsvunden!
Det maa man kalde for et Held,
Men give Dig et Kys paa Munden,
Det vil jeg nu alligevel!
Ja, min yndige lille Kone,
Ræk mig, ræk mig din søde Mund!
Med et Kys vil jeg Dig forsone,
Derved fanger jeg Lykken dog kun.
Om jeg Rang og Rigdom ei vinder,
Lykken hos Bettina dog jeg finder;
Naar af Alt jeg bliver forladt,
Jeg tilbage dog har en Skat!
Ja, Du har Ret i, at Du som Dokter
Nok fortjener et Ug Kryds,
Mer' end Salver, mer' end Dekokter
Mig kurerer et lille Kys!
Ja, Bettina, Bettina, saa giv mig dit Kys!

Bettina.

Nei, Du maa det tage!
(Pippo nærmer sig hende.)

Rocco (sagte).

Tilbage! (spiller Lykkebarnsmelodien.)

Pippo (stanser sagte).

Aa, hvilken Plage!

Bettina.

Kom kun, min Ven!

Pippo (sagte).

Hør igjen!

Auran.

Kampen op vi tage!
(spiller Vogtersangen.)

Pippo.

Hvor skal jeg nu mig vende hen?
Begge To til mit Hjerte taler!
Ak, hvilke Kvaler!

Bettina.

Kom Du kun hen til mig, min Ven!

Auran (har blæst saa stærkt, at Sækkepiben springer med et Brag).

Fordømt!! Sækkepiben er revnet!!

Bettina.

Er din Tand bleven gal igjen?

Pippo.

Av! Av! Ikke Ro den mig levned!

Bettina.

Paa een Gang.

Atter bort han nu sig vender,
Jeg af Skam og Harme brænder
Og skjøndt selv jeg det loved nys.
Aldrig, aldrig han faar et Kys,
Aldrig skal han nu faa et Kys,
Nei, han skal aldrig faa et Kys!

Pippo.

Gudskelov, at jeg har de Tænder,
Bedre Middel jeg ei kjender.
Jeg fortjener Ug med Kryds,
For jeg tog ei det mindste Kys.
Nei jeg tog ei et Kys,
Ei mindste Kys!

Rocco.

Jeg med de Andre render,
Hjemad med Seir jeg vender,
Jeg skal ha'e Ug Kryds,
Ei gav hun mindste Kys,
Nei, hun gav ei et Kys,
Ei mindste Kys!

Auran.

Jeg paa mig selv nu skjænder,
Mig altid Sligt kun hænder,
Ei faar jeg Ug Kryds,
Han fik ei det mindste Kys,
Nei, han fik ei et Kys,
Ei mindste Kys!

Pippo (nærmer sig Bettina). Men hør mig søde, lille Bettina...

Bettina (hidsig). Kom mig ikke nær, eller jeg ... (da Pippo alligevel igjen gaar mod hende, giver hun ham et Par dygtige Øresigener og løber ud tilhøire og smækker Døren i.)

Auran (afs.) Tak! Gudskelov, det ikke var mig, der blev gift med hende.

Pippo (løber hen tilhøire og banker paa Døren). Bettina! ... Bettina! ... (Man hører Nøglen blive dreiet to Gange om). Hun dreier Nøglen om ... hun lukker af for mig ... Aa nei, Bettina! Bettina! Der er ganske stille derinde ... (lytter ved Døren.)

Rocco (kommer frem, for sig). Det var Auran, der blæste paa sin Sækkepibe ... hvor mon han kan være skjult? (over til Pippo, som igjen begynder at banke paa Døren.) Rolig, min Ven ... rolig! Vær nu blot ikke svag!

Pippo (støder ham vredt tilbage). Aa, lad mig i Fred! . . . Det er Jer, der er Skyld i hele min Ulykke (igjen hen og banker paa Døren.) Bettina! Luk mig ind! . . . Jeg har baaret mig ad, som jeg var gal . . . jeg beder Dig om Forladelse . . . naar Du blot vil tage mig til Naade igjen, saa blæser jeg ad Penge og Berømmelse . . .

Rocco (afs.) Nu er det nok paa høie Tid, jeg ser at faa fat i Fritellini, for dette her gaar vist ikke godt i Længden. (ud af Baggrunden.)

Pippo som fortvivlet er gaaet op og ned, ved Døren igjen). Lille Bettina! Du ved jo, hvor høit jeg elsker Dig ... Jeg skal aldrig, aldrig mere gjøre Dig imod ... Se, her knæler jeg ned for Dig — det er sandt, Du kan kigge gjennem Nøglehullet — jeg beder og bønfalder Dig om Tilgivelse! ... Luk saa op, hører Du!

Auran (frem). Hun lukker ikke op!

Pippo (vender sig hurtigt). Hvem siger det?

Auran. Det gjør jeg!

Pippo. Hvor kommer han fra?

Auran. Du har fornærmet hende altfor blodigt, til at hun saadan strax skulde lukke op for Dig.

Pippo (fortvivlet). Men hvad skal jeg da gjøre? ... Hvad skal jeg da gjøre?

Auran (tager ham i Armen). Følg med mig! ... (trækker ham tilvenstre.) Kom! Kom!

Pippo (nølende). Men hvem er I?

Auran (trækkende i ham). Din gode Engel!

Pippo. Og hvor vil I føre mig hen?

Auran (bliver ved). Det skal Du strax faa at se.

Rocco (udenfor). Kom! Her! Denne Vej!

Auran. Der kommer Nogen! ... (trækker ham med sig.) Skynd Dig! (ud tilvenstre.)

Tiende Scene.

Fritellini. Rocco. Parafante. Soldater. Lidt efter Fiametta. Siden Auran.

Fritellini (hurtigt fra Baggrunden). Sergent! ... Sæt Vagt ved Døren der! ... (Parafante posterer to Mand paa hver Side af Døren.) Et Lykkebarn! ... Et Lykkebarn ... og her hos mig! Hvilken Lykke! ... (til Rocco.) Jeg skal belønne Dig kongeligt jeg udnævner Dig til Overkammerherre!

Rocco. Overkammerherre? Tak, det er jeg ... Naa nei, det er sandt!

Fritellini. Men hvor er Pippo? Du sagde jo, han var her ...

Rocco. Ja, jeg talte selv med ham for et Øieblik siden ...

Fritellini. Hun skulde da ikke have lukket op for ham? . . . Du var jo alene med ham, ikke sandt?

Rocco. Jo! . . . Det vil sige Nei! Jo, vi var jo nok alene, men Auran var her vist ogsaa . . . Gud, han skulde da ikke . . .

Fritellini. Auran her? Han er dødsens! . . . (til Parafante.) Søg strax allevegne efter ham og Pippo!

Parafante. Vel, Hr. General! (sender Soldater ud til forskjellige Sider og gaar selv tilvenstre med et Par Mænd).

Fiametta (iler frem fra venstre og kaster sig for Fritellini). Naade, Prins! . . . Naade for min Fader! Naade for Papa!

Fritellini. Fiametta! . . . Hvor hun er deilig! . . . Paa Deres Forbøn tilgiver jeg gjerne Alt og Alle . . . Reis Dem, Prinsesse!

Fiametta. Nei, her vil jeg blive liggende, til De ogsaa har tilgivet mig!

Fritellini. Jeg — tilgive Dem — oh! (reiser hende op.)

Fiametta. Ja, thi da jeg før saa Dem i denne prægtige Uniform, da gik det op for mig, hvormeget jeg havde forbrudt mig mod Dem, og da sagde jeg til mig selv: „Jeg elsker . . . elsker . . . elsker Dem!"

Fritellini. Dem? . . . Mig?

Fiametta. Dem!

Fritellini. Mig! . . . O, Himmel! Og jeg har hele Tiden kun elsket Dem!

Fiametta. Mig?

Fritellini. Dem!

Rocco (trækker i Prinsen). Deres Høihed glemmer Auran og Pippo!

Fritellini. Ja, det er sandt! (til Fiametta.) Men hvor er Deres Fader?

Fiametta. Jeg saa, han trak af med Pippo før . . .

Fritellini (forfærdet, pegende tilhøire). Da ikke derind?

Fiametta (peger tilvenstre). Nei, De løb den Vei.

Fritellini. Aa Gudskelov! . . . Jeg blev bange for, vi var kommen for sent.

Parafante (ind fra venstre). Hr. General! Jeg har at melde, at vi har grebet Fyrst Auran.

Fritellini. Det er godt! . . . Men Pippo, har I ikke faaet fat i ham?

Parafante. Nei, Hr. General!

Fritellini. Aa, Klodrianer! Det er jo ham, der er den Farlige . . . Var Auran da alene, da I greb ham? . . . Hvor traf I ham?

Parafante. Paa en Stige?

Fritellini, Fiametta og Rocco. Paa en Stige!

Auran (træder pludselig frem). Ja, paa en Stige! Og denne Stige førte op til Bettinas Vindue . . .

Fritellini. Til Bettinas Vindue?

Auran. Ja, jeg skal sige Dem, da hun før ikke vilde lukke Døren op for Pippo, saa løb han og jeg den anden Vei om og fik fat i Stigen, og saa satte vi den op til

hendes Vindue, men vi maatte pænt staa udenfor paa Stigen og parlamentere med hende, ligetil nu jeg blev greben . . .

Fritellini. Men hvorfor greb de da ikke ogsaa Pippo, de Tossemikler?

Auran. Næ, for ham slap Bettina ind ad Vinduet, da hun saa, hvor haardt det kneb for ham.

Rocco. Jamen . . . Gudsdød . . .

Fritellini. Saa er han altsaa . . .

Auran. Derinde hos hende? Jo, han er!

Fritellini (til Soldaterne). Spræng Døren, Folk!

Auran. Behøves ikke! Den gaar allerede op . . .

(Døren gaar op, man ser Pippo paa Dørtærskelen omfavnende Bettina.)

Ellevte Scene.

De Samme, Bettina, Pippo.

Sang Nr. 21.

Pippo (gaar frem med Bettina).

Ikke min Lod jeg bytte vil,
Om Prinsen saa bød mig sin Throne;
For Prinsen han kan blot se til,
Naar jeg gi'er nu et Kys min Kone!

(kysser Bettina.)

Fritellini

De kysses!

Rocco.

Jøsses! Hvor de kysses!

Kor.

Jøsses! Hvor de kysses!

Fritellini.

Sikken et Smæk!
Lykken er væk!

Fritellini og Auran.

Fra Lykkebarnet!

Rocco.

Vi er igjen i Skarnet!

Auran.

Nu er forbi det med vor Lykke,
Hvor skal jeg et Lykkebarn faa?

Fritellini.

Hvad hitter jeg Prinsemand paa?

Pippo.

Ja, nu er vi atter de Smaa,
Og hvordan vel gaar det vor Stykke?
Naar jeg blot, naar jeg blot
Det Kys ei havde faa't!

Bettina.

Ja, ser Du, nu kan Du ha'e det saa godt!

Auran (til Publikum).

Jeg er en gammel Ørn!

Kor.

Han er en Ørn!

Auran.

Den med det skarpe Blik.

Kor.

Det Blik!

Auran.

Øie paa Lykkebørn

Kor.

Paa Lykkebørn

Auran.

Før jeg i Salen fik.

Kor.

Han fik.

Bettina.

De kan os volde, volde, volde, volde megen Glæde

Pippo.

Hvis de os holde, holde, holde, holde, holde fri

Begge.

Og i Bettinas Rolle, Rolle, Rolle, Rolle træde,
For nu er hendes Trol=Trol=rolleri
Forbi!

Kor.

Og i Bettinas Rolle, Rolle, Rolle, Rolle træde,
For nu er hendes Trol=Trol=rolleri
Forbi!
Trolleri, Trolleri
Forbi!